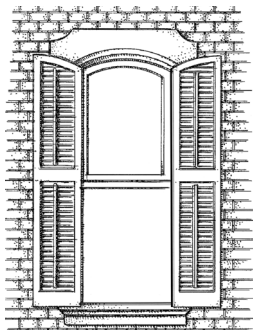

**VESTI
iz sveta**

**IV
2013**

III tromesečje

INTEREVROPSKA DIVIZIJA (IED)

Dragi vođo subotne škole,

Ovog tromesečja obratićemo pažnju na Interevropsku (nekadašnju Evro-Afričku) diviziju, koja obuhvata zemlje Andoru, Austriju, Belgiju, Bugarsku, Češku, Francusku, Nemačku, Gibraltar, Italiju, Lihtenštajn, Luksemburg, Maltu, Monako, Portugal, Rumuniju, San Marino, Slovačku, Španiju i Švajcarsku.

U ovoj diviziji živi više od 338 miliona ljudi, ali samo 177.750 adventista, što predstavlja odnos od 1: 1.900.

Izazovi

Portugal je moderna, pretežno sekularna zemlja. Njena lokacija u blizini Afrike privlači mnoge emigrante sa tog kontinenta. Imigranti u većini slučajeva teško izdržavaju svoje porodice od malih prihoda koje uspevaju da zarade. Oni oskudevaju u toploj odeći i osnovnim sredstvima neophodnim za otpočinjanje novog života u Evropi.

Crkva u **Bugarskoj** ostala je čvrsta za vreme komunističkog perioda i nastavlja da napreduje, mada sporim tempom. Međutim, među romskim stanovništvom koje je međusobno blisko povezano, crkva pronalazi plodno tlo i brzo napreduje. Oni često održavaju svoja bogoslužjenja u iznajmljenim stanovima ili manjim halama. Jednostavna crkvena zgrada omogućila bi im da pozovu i druge romske porodice i prijatelje da zajedno proslavljaju Boga.

Češka je jedna od država Evrope sa najvećim procentom ateista. Manje od 10% ljudi redovno odlazi na neko bogoslužjenje. Mladi ljudi koji su odrasli u crkvi posebno su ugroženi pozivima (kušanjima – prim.prev.) sveta, kojima su izloženi u toku studentskih godina.

Mogućnosti

Darovi trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će:

Delovanje crkve preko centra i crkve za emigrante u okolini Lisabona, u Portugalu.

Jedan evanđeoski projekat namenjen studentima na glavnim državnim univerzitetima u Češkoj i Slovačkoj.

Izgradnju crkve za romsko stanovništvo u zapadnoj Bugarskoj.

Dečiji projekat: Prostorije za bogoslužjenje za romsku decu u zapadnoj Bugarskoj.

Vaši darovi na delu

Tokom komunističkog perioda pastori i vernici tajno su se sastajali da bi se obučavali za službu. Nakon pada komunizma, vaši darovi trinaeste subote omogućili su da se kupi zemljište i zgrada za osnivanje teološkog fakulteta u Češkoj. Fakultet je nastavio da raste, a mladi ljudi se obučavaju za službu Bogu i adventističkoj crkvi. Hvala vam na podršci i molitvama.

06. jul 2013.

ODGOVOR KOJI NIKO NE BI POŽELELO – ČEŠKA

Bio sam gitarista u hevi- metal bendu. Za mene je smisao života bio u zarađivanju novca i dobrom provodu.

A onda je moj otac iznenada umro. Ubrzo nakon toga, supruga me je napustila i povela kćerku sa sobom. Bio sam uzdrman do temelja. Osećao sam da mi je nešto nedostajalo, ali nisam bio siguran šta.

Žena na molitvi

Nakon nekoliko godina sreo sam Olgu, ženu koju sam poznao od ranije. Međutim, ona je sada bila hrišćanka – adventista. Nikada nisam verovao u Boga, niti poznao nekog hrišćana, niti čuo za adventiste. Ali, zavoleo sam je.

Iz naših razgovora ona je shvatila da verovanje u Boga nije nešto što se samo po sebi razume. Pokušao sam da joj na osnovu nauke dokažem da Bog ne postoji, ali nije bila ubeđena u moje reči. Nije mi protivrečila, niti se svađala, samo mi je dala neke knjige i video kasete. Da bih mogao da argumentujem svoje tvrdnje, pročitao sam knjige i pregledao kasete, tražeći nedostatke u hrišćanskom razmišljanju.

Olga me je pozvala u crkvu i otišao sam. Tog dana se govorilo o stvaranju. Pokušao sam da ubedim ljude u razredu da je verovanje o stvaranju pogrešno, da je svet evoluirao. Članovi razreda nisu se naljutili na mene, niti su mi okrenuli leđa. Pažljivo su saslušali šta sam imao da kažem i mirno nastavili svoju pouku. Počeo sam da mislim da možda hrišćani, na kraju krajeva, i nisu toliko u zabludi.

Susret sa Bogom

Crkva je planirala odlazak na planinu na nedelju dana. Imao sam kancelariju u blizini njihovog kampa tako da sam mogao da im se pridružim nakon posla. Članovi crkve bili su kao porodica, međusobno povezani, pružajući jedni drugima puno razumevanja i podrške. Iznenadilo me je kad sam video da mogu da se zabavljaju bez

alkohola. Moji prijatelji i ja uvek smo bili pijani kad smo želeli da se provedemo. Vernici su me prihvatili kao jednog od svojih. Uskoro sam zatekao sebe kako uživam u sastancima i zajedničkom druženju.

Čitajući o evoluciji, primetio sam da su naučnici dolazili do određenih mesta koja nisu mogli da objasne, niti da donesu jasne zaključke kako je evolucija uopšte uspela dotle da stigne. Uvek se nekako osećao nedostatak informacija. Međutim, hrišćani su, kako mi je izgledalo, uvek bili spremni da popune sve praznine. Iznenada sam shvatio da mi je, zapravo, potrebna veća vera da prihvatim evoluciju, nego stvaranje. Tako sam počeo da verujem da je Bog ipak Stvoritelj.

Godinama sam konzumirao alkohol i duvan. Pokušavao sam da prestanem, ali bih nekako uvek odustajao. Voleo sam Olgu i želeo da prestanem sa pušenjem i pićem, ako ne zbog sebe, onda barem zbog nje. Ona mi je rekla da tražim pomoć od Boga. Čuo sam kako se ljudi u crkvi mole Bogu pa sam i ja pokušao isto. Rekao sam: “U redu, Bože, ne verujem u tebe, ali ako postojiš, pomози mi da prestanem da pušim”. Bacio sam cigarete, a Bog mi je dao snagu da nikada više ne zapalim ni jednu.

Ponekad u toku noći, pogledao bih tamno nebo i video nebrojene zvezde tamo gore. Jedne večeri setio sam se stiha koji sam pročitao ili čuo u crkvi, u kome Bog kaže da zna broj zvezda na nebu i broj vlasi kose na našoj glavi. Shvatio sam da – ako je Bog zaista Bog, a ta realnost mi je postajala sve ubedljivija –onda je On veoma moćan. On drži svemir u svojim rukama, a opet se brine o nečemu tako malom kao što je kosa na mojoj glavi.

Zaokret

Dugo sam smatrao da sam ja bog u svom životu, da ja njime upravljam, da mi niko ne treba, ali te noći sam prihvatio Isusa kao svog Stvoritelja i Gospoda. Predao sam mu svoj život. Uskoro nakon toga, zatražio sam od pastora da proučava Bibliju sa mnom. Nekoliko meseci kasnije sam se krstio, a onda i oženio prekrasnom ženom koja me je dovela Bogu. Bog mi je održao mnoge lekcije u proteklih nekoliko godina. Naučio me je da se svet ne vrti oko mene i da ne treba više da radim u svojoj sili, nego da vođstvo prepustim Njemu. Naučio me je da se On brine o najkrupnijim i najsitnijim pojedinostima u našem životu, jer je zain-

teresovan čak i za naše najmanje probleme. Bog je naučio Olgu i mene da On odgovara na molitve na svoj način, i u svoje vreme. Ona se molila da nađe supruga hrišćanina, koji ne živi okržen hevi- metal muzikom, dimom cigareta, alkoholom, već koji živi zdravim životom. Ja nisam bio ništa od toga, ali je Bog promenio moj život i postao sam čovek za kkvog se ona molila. Pre nego što je Bog preuzeo brigu o mom životu, ja sigurno nisam bio željeni odgovor na nečiju molitvu. I dalje volim muziku, ali sada, umesto da sviram hevi- metal, ja vodim crkveni hor.

Vaši misioniski darovi pomoći će da ljudi poput mene saznaju istinu o Bogu Stvoritelju i Spasitelju. Hvala vam što ste mi pomogli da učinim zaokret u životu i da ga predam Isusu.

DODATNE INFORMACIJE

- Češka je mala zemlja u centralnoj Evropi.
- Kao i u većini modernih evropskih država, ljudi u Češkoj su sekularni, sa postmodernističkim shvatanjima i načinom razmišljanja. Češka je druga zemlja u Evropi po broju ateista.
- Zvaničan jezik je češki.
- U zemlji živi nešto više od 10 miliona ljudi.
- Samo 10% ljudi u Češkoj redovno posećuje neku hrišćansku crkvu.

13. jul 2013.

“PUT INRI” – ISUSOV PUT – ČEŠKA

Narator: Velika prostorija ispunjena je žamorom, dok učenici opušteno sede oko stola na kaučima i stolicama na sklapanje. Povremeno se začuje se smeh okupljenih.

Jedan mladić počinje da štimuje gitaru dok ostali još uvek pristižu. Neko deli listove sa notama i mladi glasovi se postepeno stapaju pevajući omiljene strofe. Obučeni u majice i farmerke, ovi mladi

* INRI – skraćeno od: Iesvs Nazarenvs Rex Ivdaeorvm /Jezus Nazarenus Reks Judeorum/ – reči koje je Pilat zapisao na Isusovom krstu

ljudi više liče na neku grupu za proučavanje nego na grupu koja se sprema za bogoslužje.

“Dobrodošli u ‘INRI put’, [Isusov put],” – kaže vođa, student univerziteta. “Da bih otklonio vaše sumnje, odmah ću reći da ovo nije crkva.” Čuje se blagi žamor. “Mi smo grupa prijatelja koja se tokom sedmice bavi različitim aktivnostima. Mihael vodi grupu za diskusiju o različitim temama koje bi mogle da vas zainteresuju, a Kara grupu za razgovor na engleskom jeziku četvrtkom. Danijel je” – kaže pokazujući na momka pored sebe – “momak uvek raspoložen za nedeljne sportske aktivnosti, a Peter je naš muzičar. Dobrodošli ste da se pridružite bilo kojoj od ovih aktivnosti, koje se nalaze na spisku okačenom na zidu u kuhinji.

Večeras će Jakov podeliti sa nama svoje iskustvo i priču o tome kako je došao u ‘INRI’ i šta to za njega znači.”

Ponovo naći Boga

Jakov: Potičem iz hrišćanske porodice. Iako me je majka uveravala da je Isus uvek sa mnom, često sam se osećao usamljenim. U školi su me deca zadirkivala i znao sam da se ne uklapam baš najbolje.

Crkva je postala mesto gde sam se sastajao sa prijateljima, a ne sa Bogom. Nisam redovno odlazio, i postepeno sam prestao da je posećujem. Počeo sam da pijem. Jedne noći sam otišao u bar i napio se. Neki čovek je započeo svađu i, udarivši me, oborio me na pod. Podigao je nogu sa namerom da me šutne u glavu, ali ga je neko u tome sprečio. Ustao sam i pobegao sa tog mesta.

Nekoliko dana kasnije, majka me je pitala da li se nešto dogodilo prethodnog petka uveče. Rekla je da je moja tetka imala predosećaj da sam u nevolji i da treba da se moli za mene. Kasnije sam saznao da je čovek koji me je napao te večeri, šutnuo nekog drugog svom snagom u glavu i na mestu ga ubio. Tog trenutka sam postao svestan da sam to mogao biti ja.

Druga šansa

Želeo sam da promenim svoj život. Ponovo sam počeo da odlazim u crkvu i osetio sam da mi to prija. Međutim, taj osećaj nije

trajao dugo. Nalazio sam se na klackalici između ovog sveta i Boga. Moji neuspesi u pokušajima da popravim svoj život još više su me tištali, ali tešilo me je to što sam znao da se moja majka i tetka mole za mene.

A onda me je jedan prijatelj pozvao da dođem na omladinski sastanak pod nazivom “INRI put”. Pristao sam jer sam poznavao neke mlade koji su tamo odlazili. Te večeri je govornik iznosio svoju životnu priču, i ja sam se u njoj, u velikoj meri, prepoznao. Osetio sam da mi to Gospod šapuće, ali, s duge strane, i moj život opijanja i žurki takođe me je privlačio.

Drugi prijatelj me je pozvao da pođem sa njim na vikend seminar koji je organizovala grupa “INRI put”. Predlog mi je delovao veoma interesantno i prihvatilo sam. Međutim, bilo mi je teško da se koncentrišem na ono o čemu se govorilo jer sam žudeo za nikotinom. Nakon borbe sa samim sobom koja je trajala nekoliko sati, iskrao sam se iz kuće i otišao da zapalim cigaretu.

Nežni poziv

Istog trenutka sam osetio krivicu. Dok sam se vraćao na predavanje, sreo sam prijateljicu koja me je pitala da li je sve u redu. Izneo sam joj svoje probleme. Pažljivo me je slušala ne optužujući me, a zatim rekla: “Možeš početi iz početka, Isus će koračati uporedo sa tobom”. Tog trenutka sam doživeo Isusa kao svog dragog Spasitelja. Pomolio sam se sa prijateljicom i zajedno smo se vratili na predavanje.

Pošto sam Bogu predao brigu o mojoj zavisnosti od alkohola i duvana, On me je toga oslobodio. To nisam mogao sam.

Volim svoj novi život sa Hristom. Ovo nije poučna priča za malu decu, već priča o pravom životnom odnosu sa Isusom.

Bog me je vratio sebi kroz druženje sa ljudima iz grupe “INRI put” – mladim ljudima koji svojim životom otkrivaju da je Isus stvaran i da se brine za nas. Sada je moj život ispunjen bogocentričnim aktivnostima kojima pozivam druge mlade ljude, studente, da se pridruže ovom “INRI” – Božijem putu – programu koji je promenio moj život.

Narator: U prostoriji je vladala potpuna tišina dok je Jakov iznio svoju priču. Mnogi su mogli da se prepoznaju u njegovoj priči.

Na kraju Jakovljevog izlaganja, neko od prisutnih se jednostavno pomolio. Opet se čuo žamor mladih koji su zahvaljivali Jakovu što je izneo svoje životno iskustvo. Neki su ga slušali sa suzama u očima, klimajući glavom, jer su i sami mnogo puta, bezuspešno, pokušavali da promene svoj život. Drugi su slušali sa žarom i posebnim sjajem u očima, tražeći nadu u Isusu.

“INRI put” je adventistički omladinski program koji okuplja mlade bez obzira da li su adventisti ili ne, i pomaže im da shvate da na tom putu nisu sami jer je Bog pored njih. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da programi kao što je “INRI put”, dosegnu mlade ljude na univerzitetima širom Češke i Slovačke. Hvala vam što pomažete mladima u Evropi da upoznaju Isusa na nov i drugačiji način.

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- Češka je druga zemlja u Evropi po broju ateista.
- Mladi ljudi često napuštaju svoja verovanja iz detinjstva tokom godina koje provedu na univerzitetu.
- “INRI put” (Isusov put) je omladinska organizacija koja nudi prijateljstvo, druženje u prirodi i aktivnosti za izgradnju vere tokom vikenda i školskih raspusta.
- “INRI put” je pomogao mnogim mladim ljudima da upoznaju Isusa, a drugima da ostanu blizu Hrista i crkve dok su odvojeni od svojih domova i porodice.
- Za više informacija o ovom projektu, pogledajte adventistički misioni DVD za ovo tromesečje.

20. jul 2013.

PUTEM RADOSTI - ČEŠKA

Kao i mnogi drugi mladi ljudi u Češkoj, Jana je odrasla u porodici koja nije bila religiozna, niti je gajila duhovne vrednosti. Kao tinejdžerka, ona je sa svojim prijateljima vreme provodila u disko klubovima i na tehno žurkama. Zajedno sa svojim društvom eksperimentisala je sa drogama, a roditelje je lagala da se ne bi brinuli.

Jana je završila srednju školu i otišla na studije na univerzitet u drugom gradu. Na predavanjima je stekla tri drugarice koje su bile hrišćanke. Jedna od njih je bila adventistkinja. Devojke su provodile dosta vremena zajedno i Jana se pitala kako to da uvek izgledaju tako srećno. Nisu pušile ni pile, niti su odlazile u diskoteku kao što je ona činila. Ipak, izgledalo je da zaista uživaju u životu.

Jana je posebno volela Alenu, adventistkinju. Nešto u vezi sa njom privlačilo je Janinu pažnju i izazivalo divljenje. Jana se pitala da li bi ona mogla da bude tako srećna bez droge i alkohola. Prestala je da ide u diskoteke i na žurke, ali joj je bilo teško da se odrekne pušenja i alkohola.

Iako je njen životni stil bio potpuno drugačiji od životnog stila njenih hrišćanskih drugarica, Jana je uživala u njihovom društvu i postale su joj najbliže prijateljice. Delile su svoja verska iskustva sa njom, a ona ih je slušala. Međutim, nije bila spremna da napravi tako radikalnu promenu u svom životu.

Novo poglavlje

Devojke su zajedno završile studije, a Jana i Alena su odlučile da nastave obrazovanje u drugom gradu. Dogovorile su se da zajedno stanuju.

U Brnu je Alena počela da pohađa omladinski program koji se zvao "INRI put". Pozvala je Janu da pođe sa njom uveravajući je da to nije tradicionalna crkva. Jana je otišla i oduševila se. Svidelo joj se pevanje i toplo prijateljstvo. Istog trenutka je poželela da bude deo tog zajedništva.

Stekla je mnoge nove prijatelje i pridružila im se u raznim aktivnostima – večerima igara i druženja, molitvenim sastancima i biblijskim diskusijama – samo da bi bila blizu ovih hrišćana.

Jana je provodila sve više vremena sa Alenom i svojim novim prijateljima iz “INRI puta”. Kada joj je Alena predložila da proučava Bibliju, složila se. Sve u vezi sa hrišćanstvom činilo joj se novim, tako da je krenula od početka.

Godinu dana kasnije, osetila je da treba da donese odluku. Želela je da preda svoje srce Isusu, ali još uvek je volela svog dečka i nije želela da raskine s njim. Pozvala ga je na neke “INRI put” programe i on se pridružio momcima na nekoliko sportskih događaja. Međutim, nije želeo da ima bilo šta sa hrišćanstvom. Jana je bila rastrzana između svoje nove ljubavi prema Bogu i stare ljubavi prema svom momku. Molila se i plakala, ali vremenom je ipak izabrala Isusa.

Neočekivani otpor

Jana je, kao i njen momak, prestala da puši i pije. Međutim, na njeno iznenađenje, njeni roditelji su pokazali otpor prema odluci da postane hrišćanka. Oni su vaspitani kao ateisti i bilo im je teško da prihvate to što njihova ćerka sada želi da postane hrišćanka. Nisu znali ništa o adventistima i strahovali su da je to možda neki kult.

Jana je bila čvrsta u svojoj veri i uskoro se krstila. Nastavila je da odlazi na sastanke “INRI puta” i postala vođa jedne molitvene grupe. Takođe je vodila i grupu pod nazivom “Licem u lice”, koja je pozivala hrišćane biznismene ili vođe lokalne zajednice da govore o tome kako uspeavaju da žive hrišćanskim životom u sekularnom okruženju. Ovo je bila popularna grupa među mladim neadventistima.

Janini roditelji polako prihvataju njen novi hrišćanski život. Postavljaju joj pitanja o crkvenim aktivnostima. Nedavno je razgovarala sa majkom o svom životu pre nego što je postala hrišćanka i nakon toga. Majka se složila da je Janin život bolji od kako je postala hrišćanka – mnogo bolji.

“INRI put’ je predstavljao nešto veliko za mene, tačku preokreta u mom životu” –kaže ona. “Verovatno ne bih ni kročila u neku tradicionalnu crkvu, ali ‘INRI put’ je nešto drugo. On izlazi u susret po-

trebama današnje omladine, od koje mnogi, kao ni ja, nikada ranije nisu upoznali Hrista.

Prijatelji koje sam ovde stekla, kao i vreme koje provodimo zajedno u razonodi i duhovnim razgovorima, uticali su u velikoj meri na moj život. Videla sam da mladi mogu biti srećni bez droge i alkohola. Uvek sam smatrala da me te stvari čine srećnom, ali sada znam da su to samo loši falsifikati. Hristos je jedini put do prave sreće”.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se proširi delovanje “INRI puta” širom Češke i Slovačke kako bi još mnogo mladih moglo da doživi lepotu, ljubav i čuda koja čini naš Spasitelj.

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- “INRI put” ima za cilj da okupi mlade adventiste i pomogne im da opstanu u crkvi tokom studentskih dana kada su posebno ranjivi, kao i da dosegne mlade neadventiste koji nikada ranije nisu kročili u crkvu.
- Organizujući povremena okupljanja radi bogoslužjenja, diskusije, proučavanja, sporta, molitve, ili odlazaka u prirodu tokom vikenda, vođe “INRI puta” žele da upoznaju svoje prijatelje sa Isusom putem zajedništva i evangelizacije.
- Tokom šest godina koliko “INRI put” postoji, desetine mladih ljudi došlo je u crkvu, a još mnogi su se vratili i ojačali svoj odnos sa Bogom.
- Za više informacija o “INRI putu”, pogledajte adventistički misionijski DVD za ovo tromesečje.

27. jul 2013.

PREOKRET – ČEŠKA

Zovem se Jozef. U svojim tinejdžerskim godinama bio sam pun gneva i često sam izazivao nevolje. Moj otac je insistirao da brat i ja idemo u crkvu. Ja nisam želeo da idem i to sam svima stavljao do

znanja. Nisam obraćao pažnju na ono što se govori, a ponekad sam se i svađao sa vernicima. Izvan crkve sam mrzeo ljude bez ikakvog razloga. Započinjao sam svađe i tuče na ulici sa ljudima koje nisam čak ni poznavao.

Molitva u kupatilu

Pre dve godine crkva je organizovala omladinski kamp i podrazumevalo se da ćemo brat i ja ići. Otvoreno sam pokazivao da ne želim da idem, mada sam se ipak nadao da bih tamo mogao da upoznam neke devojke. Bilo mi je teško da razgovaram sa devojkama, ali sam voleo da budem u njihovoj blizini, da im budem prijatelj.

Na kampu smo imali po tri sastanka dnevno. Pastor je govorio o ljudima koji su upoznali Boga i čiji život se promenio. Nisam želeo da priznam, ali te priče su ostavile utisak na mene. Pitao sam se da li bi moj problem sa devojkama bio rešen ako bih se obratio Bogu za pomoć. Frustriran, napustio sam sastanak i otišao u kupatilo. Zakučao sam vrata i molio se. Izvinio sam se Bogu za sve nevolje koje sam izazvao i zamolio Ga da mi pomogne. Bio sam zatečen kada me je odjedanput preplavilo osećanje da mi je oprošteno. Zaplakao sam. Zamislite tog “čvrstog momka” kako plače!

Sledećeg popodneva, dok sam se šetao po plaži, sreo sam devojku koju sam površno poznavao. Ranije nikada nismo razgovarali, ali ovog puta, ni sam ne znam kako, odmah smo stupili u razgovor. Razgovarali smo četiri sata!

Moji prijatelji su primetili da mi se nešto dogodilo – nešto značajno. Nisam mnogo govorio, ali znao sam da je Bog odgovorio na moje molitve i napravio preokret u mom životu.

Širiti ljubav

Kada smo se vratili sa kampovanja, nisam želeo da izgubim ono što sam stekao sa Bogom. Nastavio sam da se molim i čitam Bibliju. Kada bih sreo ljude sa kojima sam nekada započinjao svađe i tuče, osetio bih prema njima nešto sasvim drugačije. Nasmejao bih se, klimnuo glavom ili mahnuo. Ali, Bog me je poveo korak dalje i pozvao

me da im kažem da ih volim. To sam i učinio. Tražio sam od Boga oprostaj za sve što sam skrivio, a sad sam i njih molio da mi oprostite. U početku mi nisu verovali, ali kada su se uverili da sam se zaista promenio, prihvatili su.

Izvinio sam se svojim učiteljima za nepoštovanje i nestašluke na časovima. Izvinio sam se školskim drugovima, prijateljima, bratu, roditeljima. Svi su mogli da primete da sam se promenio – da sam postao drugačiji.

Jednog dana, grupa nekih tinejdžera počela je da mi preti. Neka- da bih se potukao sa njima, ali sada sam se samo nasmejao i rekao: “Vi mislite da ste gubitnici, ali u Božijim očima ste veoma dragoceni”. Momci su bili potpuno šokirani, a ja sam nastavio da govorim. Pozvao sam ih da dođu u crkvu, na omladinski program. Jedan od njih je zaista i došao.

Dosegnuti druge

Moj brat i ja, sa još dvojicom momaka, organizovali smo seriju sastanaka za mlade u našoj crkvi. Pozvali smo prijatelje preko Fejsbuka i drugih socijalnih mreža. Planirali smo da na te sastanke pozivamo mlade naših godina jer se suočavamo sa sličnim izazovima.

U našoj crkvi retko bude više od 25 posetilaca i većinom su to stariji ljudi. Ali zahvaljujući Bogu koji uslišava molitve, na naše sastanke dolazilo je oko sedamdesetoro, većinom mladih ljudi. Neki od njih su želeli da razgovaraju o svojim problemima – u vezi sa porodicom, zavisnošću od droge, pa čak i mislima o samoubistvu. Savetovao sam ove mlade ljude što sam bolje umeo – ja kome su slični saveti bili potrebni samo godinu dana ranije!

Međutim, kako su se moji ispiti približavali nisam više imao vremena da pružam savete, pa čak ni da govorim na sastancima. To su bili ispiti koji određuju ne samo da li ću diplomirati, već i da li ću moći da nastavim obrazovanje na koledžu ili univerzitetu. Nikad nisam bio naročito vredan učenik, ali odlučio sam da, uz Božiju pomoć, učinim najbolje što mogu da bih Ga proslavio. Diplomirao sam i posvetio svoj život Bogu i pomaganju bližnjima. Sada studiram na adventističkom fakultetu da bih se pripremio da služim Bogu kako

god On smatra da treba. Video sam Božiju moć da menja život, i osetio Njegovu ruku u svom životu. Želim o toj sili i moći da govorim drugima. Samo da znate, fakultet koji ja pohađam, ovde u Češkoj, otpočeo je svoj rad pre nekoliko godina zahvaljujući upravo darovima trinaeste subote. Hvala vam na vašim darovima i molitvama – jer zaista deluju!

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- Za vreme komunizma mladi adventisti su morali da se sastaju u tajnosti kako bi proučavali Božiju Reč i pripremali se za službu. Nisu imali mogućnosti da pohađaju fakultet, ni da se, na taj način, pripreme za rad sa punim radnim vremenom.
- Pre nekoliko godina, darovi trinaeste subote upotrebljeni su da se u Češkoj kupi zemljište i zgrada za adventistički fakultet, koji je od tada značajno napredovao obučavajući mlade pastore i biblijske radnike da budu uspešni u širenju Božijeg dela u svojoj zemlji.

03. avgust 2013.

“JER OGLADNJEH, I DASTE MI DA JEDEM...” – PORTUGAL

Marija Santos se nasmešila i pozdravila malu grupu imigranata koja se okupila pred vratima adventističke crkve. Otključala je vrata i pozvala ljude da uđu, a zatim je požurila uza stepenice da bi otključala prostorije koje služe kao uslužni centar crkvene zajednice.

Jedan kombi se zaustavio ispred zgrade i dva muškarca su istovarila hleb i sveže povrće iz bakalnice i banke hrane. Odneli su hranu na sprat gde su je dve žene sortirale i raspoređivale.

Crkveni uslužni centar smešten je u dvema malim prostorijama i hodniku na drugom spratu crkvene zgrade. Police se nalaze u jednoj prostoriji, povijene pod težinom konzerviranog voća i povrća, testenine, i mleka u prahu. Dva zamrzivača puna su smrznute hrane, a frižider napunjen do vrha jogurtom iz lokalne prodavnice. Okačeni o šipku ispod visokog plafona, vise redovi kaputa, džempera i druge tople odeće. Zima dolazi. U obližnjem hodniku, na stolovima je poređana hrana koja ne može dugo da stoji. Ona se mora podeliti danas ili će se pokvariti.

Glad i hladnoća

Jedna žena se polako penje uz stepenice. Njeni zglobovi oboleli od artritisa ne mogu brže da se pokreću. Ona se smeši redaru koji joj nudi da sedne i malo popriča sa njim dok Marija priprema njeno sledovanje. “Kako je vaš unuk?” – pita je redar. “A vaš suprug?”

“Mali Toni je dobro”, odgovara žena,“ ali mom suprugu smeta hladno vreme. Mogu li da dobijem neki džemper za njega?” – pita, pokazujući očima na susednu prostoriju. Dozvolili su joj da izabere džemper koji odgovara njenom suprugu, a zatim joj pomogli da siđe niz stepenice. Tu je sačekala da se kombi vrati i poveze je kući, zajedno sa njenim paketom hrane. Tri velike torbe pune namirnica su teške, a do njene kuće ima više od kilometar i po hoda.

Prilazi neki čovek. Govori tiho, sramežljivo. Nije navikao da dolazi u centar po hranu i odeću, ali njegova supruga je bolesna, a gladni su. Marija brzo pakuje nekoliko vreća hrane za njega. Njen pogled se zadržava na njegovoj tanušnoj jakni. Pita ga da li mu je potreban džemper ili kaput. “Nemam kaput” – odgovara čovek posramljeno. Pomogla mu je da izabere topli kaput koji je obukao pre nego što je krenuo. Ljubazno se zahvalio i sišao niz stepenice.

Kako sati prolaze, broj ljudi se povećava. Pre nego što se centar zatvori, desetine ljudi i njihovih porodica, većinom imigranata, biće potpomognuto delovanjem ovog centra, preživeće još jednu sedmicu.

Anin suprug ima posao, ali njegova primanja su toliko mala da ne mogu zadovoljiti potrebe četvoročlane porodice. Bili su prinuđeni da se presele kod Anine babe, u kuću sa jednom prostorijom. Oni dolaze po hranu. Marija se uvek potruđi da u vreće sa hranom ubaci

i neki časopis ili knjigu koja će ohrabriti porodicu da se osloni na Boga. Ana ceni duhovnu hranu, podjednako kao i telesnu.

Gertruda je starija žena, udovica koja živi u maloj kući nadomak crkve. Njena penzija ne zadovoljava njene mesečne potrebe. Kada god dođe u crkvu po pomoć, Gertruda razgovara sa Marijom. Vremenom su se sprijateljile. “Često razgovaramo o Bogu” – kaže Marija. Pastor je upoznao Gertrudu i posetio je nekoliko puta u njenom domu. Ponudio joj je da proučava Bibliju sa njim, što je ona prihvatila. Uživala je u proučavanju i počela je da dolazi u crkvu. Gertruda je nedavno krštena i sada se raduje svojoj novoj porodici u Hristu.

Mnoge ruke

Marija ne radi sama. Nekoliko ljudi joj u tome pomaže, od kojih su neki članovi crkve. Ali, među njima ima i onih koji nisu. Oni su prijatelji crkve koji odobravaju to što crkva radi. Jedna žena je počela da dolazi u crkvu nakon što je nekoliko meseci pomagala. Druga je krenula na tečaj kuvanja.

Kada se centar otvori, i pastor obično bude tu. On razgovara sa ljudima nudeći im ohrabrenje i duhovnu pomoć.

“Mnogi dolaze u centar po hranu, ali im je potrebna i duhovna hrana” – kaže Marija. Ona i njen tim naporno rade kako bi zadovoljili ljudske potrebe, kako fizičke tako i duhovne. “Ovo je Božiji posao. Potreban nam je veći prostor da bismo mogli da pomognemo većem broju ljudi. Molimo se za novi crkveni centar koji bi se otvorio nedaleko odavde. Na taj način bismo mogli da učinimo više za ljude iz sredine u kojoj služimo.”

Marija pažljivo bira dečije knjige i drugu literaturu, i stavlja u paket jedne žene. Kaže: “Sećam se da je Isus rekao: ‘Jer ogladnjeh, i daste mi da jedem...’”

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja doprineće da se izgradi veći, efikasniji crkveni centar, kao i crkva za zajednicu imigranata koja je smeštena u okolini Lisabona. Hvala vam što pomažete da crkva, preko ove samarićanske službe, ukaže ljudima kojima služi na Božije srce i Njegove raširene ruke.

Informacije od značaja za misionstvo

Imigranti čine većinu stanovništva u nekoliko zajednica u okolini Lisabona. U teškoj ekonomskoj situaciji u kojoj se nalaze, teško uspeavaju da izdržavaju svoje porodice, ali su otvoreni da čuju Hristovo jevanđelje.

Crkva u Portugalu podržava delovanje centara za pomoć siromašnima. Takav pristup ljudima otvara vrata za jevanđelje i vodi ih ka Isusu.

Zgrada u kojoj će se nalaziti crkva i centar za pomoć siromašnima biće izgrađena u središtu ove oblasti, tako da će mnogi u njoj moći da pronađu fizičku i duhovnu hranu, i steknu nove prijatelje u Hristu.

Za više informacija o ovom projektu, pogledajte tromesečni adventistički misionski DVD.

10. avgust 2013.

UPORNI HODOČASNIK – PORTUGAL

Elena je glasno zakucala na vrata crkve. Kada je prst zaboleo, nastavila je da lupa pesnicom. Bila je ljuta. *Prevalila sam pola Pariza da dođem na bogoslužjenje, a crkva je zatvorena!* – pomislila je. Pomerila se malo unazad, tražeći neki znak koji bi joj pokazao koja je to crkva, ali nije videla ništa. Zgrada je izgledala pomalo oronulo. Možda je imala pogrešnu adresu.

Polako je krenula nazad prema metrou, da bi se vratila u stan koji je delila sa rodbinom. *Možda će se sledeće sedmice vratiti sa tog mesta na koje su otišli*, pomislila je.

Misterija prazne crkve

Elena se nedavno doselila u Pariz kako bi našla posao i bila bliže svom suprugu koji je ranije došao u Francusku radi posla.

Kada se vratila u stan, proverila je na internetu adresu crkve. Naredne subote, Elena je ustala ranije i krenula na put autobusom i metroom do prazne zgrade. Ponovo je pokucala na vrata, i ponovo niko nije odgovorio. Razočarana i besna, promrmljala je: “Ne mogu da verujem. Zar opet! Gde sam pogrešila?”

Elena je polako hodala nazad do autobuske stanice. Odatle je metroom stigla u centar Pariza. Bila je razočarana što nikog nije našla u crkvi, ali ju je njen ruski temperament nagonio da bude još odlučnija u nameri da pronade adventističku crkvu u ovom gradu. Adventistička crkva je jedina u koju je ona ikada odlazila. Čeznula je za zajedništvom i toplinom koju su njen suprug i ona našli u maloj crkvi u Portugalu.

Šetala je trgom punim užurbanih ljudi, kupaca, parova. Nedostajao joj je suprug koji se zbog posla nalazio u drugom delu Francuske. Razočarenje pomešano sa nostalgijom ispunjavalo je njene misli. Setila se pastora Agostoa, rođaka njenog supruga, koji ih je prvi pozvao da dođu u crkvu. Najpre su ga odbili. Sledeći put otišli su samo iz pristojnosti. Međutim, uskoro su postali deo male grupe vernika.

“Ne možete ući”

Odjednom je zastala. Znak iznad njene glave privukao joj je pažnju. “Crkva adventista sedmog dana” (Hrišćanska adventistička crkva – prim.prev.) – pisalo je. Radost je ispunila njeno srce, kada je shvatila da je zgrada koja je izgledala kao poslovni prostor, zapravo bila crkva. Brzo se popela stepeništem i povukla vrata. Čovek je odškrinuo vrata i rekao joj nešto na francuskom. Nije razumela ni reč, ali shvatila je njegovu gestikulaciju koja je govorila: “Ne možete ući”. Elena se namrštila. Kako je mogao to da joj kaže? Uspela je da zaviri unutar crkve. Ljudi su nosili peškire i velike kofe sa vodom. Bila je zbunjena. Primetila je nekoliko Afrikanaca unutra. Njen suprug je bio afričkog porekla i smatrala je te ljude veoma bliskim. Želela je da bude sa svojom duhovnom porodicom, iako nije razumela šta govore. Umorna i tužna, polako se odmakla od vrata i krenula nazad. Ušla je u metro i vratila se kući.

Kasnije te sedmice nazvala je pastora Agosto u Portugalu. Kada se javio na telefon, osetila je kako ljutnja u njoj ponovo raste: “Pokušala sam da uđem u adventističku crkvu ovde u Parizu, ali me nisu pustili!” – rekla je.

Pronaći porodicu

Pastor Agosto je govorio mirnim tonom, obećavši da će proveriti šta se to desilo. Pozvao je nakon nekoliko minuta i rekao da je prva

crkva trajno zatvorena, a da se u drugoj odvijao obred poniznosti. “Verovatno je bila velika gužva, te zbog ograničenog prostora nisu mogli da primaju ljude sa strane.” Zatim joj je dao broj telefona pastora u Parizu koji govori portugalski i rekao: “Nazovi ga, on će te rado primiti”. Elena je nazvala pastora koji ju je odmah pozvao da dođe u crkvu na bogoslužnje naredne subote. Elena je otišla u portugalsku crkvu i bila toplo primljena. Kada je zauzela svoje mesto, napokon se osetila prijatno, kao kod kuće. Osetila je mir, spokoj, pripadnost. Vremenom je počela da proučava biblijske teme. Delila je sa suprugom sve što je naučila. On je dolazio u Pariz da bi zajedno išli na bogoslužnje. Uskoro su se njih dvoje spremali za krštenje.

Elena i njen suprug vratili su se nazad u Portugal. Opet su mogli da posećuju malu crkvu sa velikim srcem u blizini svog doma. Tu su se oboje krstili.

“To doba usamljenosti pomoglo mi je da shvatim koliko mi je Bog potreban” – kaže Elena. Njen suprug i ona ponovo su razdvojeni zbog posla, ali ona nalazi utehu u crkvenim aktivnostima i službi Bogu. Ona je hodočasnik koji je konačno pronašao svoj mir.

Mala crkva je već prerasla iznajmljene prostorije u kojima se održavalo bogoslužnje. Moraće da se preseli na neko drugo mesto, u veći prostor, koji će moći da kupe, a ne da iznajmljuju. Deo darova trinaeste subote u ovom tromesečju pomoći će da se obezbedi stalni crkveni dom za veliku populaciju imigranata u Portugalu.

Informacije od značaja za misionstvo

Lisabon, glavni grad Portugala, ima populaciju veću od pola miliona ljudi.

Značajan broj imigranata, većinom iz Afrike, naseljen je u gradskoj oblasti. Zbog ekonomske krize, mnogi imigranti se bore da pronađu posao kako bi pomogli svojim porodicama.

Deo darova trinaeste subote omogućiće da se izgradi stalni humanitarni centar, u kom će se nalaziti i prostorije za službu Bogu.

Za više informacija o projektu trinaeste subote u Portugalu, pogledajte adventistički misioni DVD.

17. avgust 2013.

DELITI DAROVE – PORTUGAL

Izabel je držala slušalicu čvrsto priljubljenu uz uvo. Zvao je njen bivši šef, menadžer banke sa malog ostrva na zapadu Afrike. “Ta žena, Klerija, teško je bolesna. Potrebno joj je mesto gde će boraviti dok bude primala medicinske tretmane u Portugalu” – govorio je njen bivši šef. “Možeš li da joj pomogneš?”

“Učiniću sve što budem mogla” – odgovorila je Izabel. Bankar joj je zatim dao Klerijine podatke, a Izabel je obećala da će je sačekati na aerodromu.

Spustila je slušalicu i osvrnula se oko sebe u svojoj maloj dnevnoj sobi. Kuća u kojoj je stanovala sa svojim suprugom i petoro dece već je pucala po šavovima. Izabel je bila zahvalna što su njena deca uvek spremna da dele svoje krevete jedni sa drugima. Počela je da raščičava mušku sobu kako bi napravila dovoljno prostora za svoju buduću gošću.

Nekoliko dana kasnije, Izabel je dočekala Kleriju i odvezla je u bolnicu. Klerijino otežano disanje bilo je veoma čujno i pored buke koju je stvarala podnevna gužva na ulicama. “Uskoro ćemo biti u bolnici” – rekla je Izabel. Klerija je samo klimnula glavom.

Nekoliko sati kasnije, Izabel je platila Klerijine preglede i lekove, a zatim je odvezla u svoj dom. Pokazala joj je sobu i ostavila je da se odmara do večere.

Dok je Izabel pripremala večeru, ćerke su joj pomagale da postavi sto, a sinovi da u dnevnoj sobi napravi dovoljno prostora za spavanje. Zajedno su radili u tišini da ne bi uznemiravali svoju gošću.

Nakon večere Izabel je pozvala Kleriju da joj se pridruži na porodičnom večernjem bogoslužju. Objasnila je svojoj gošći da porodica čita Bibliju i moli se ujutru i uveče, a subotom ide u crkvu. Klerija je bila veoma zahvalna na gostoprimstvu i radosno se pridružila porodičnom bogoslužju.

Drugačiji duh

Klerija je ostala kod Izabel šest sedmica, a onda je rekla da ima rodbinu u Portugalu koja bi želela da je ugosti i pokuša da je izleči uz pomoć tradicionalnih vidara. “Oni smatraju da mi lekovi koje doktori prepisuju ne pomažu” – tiho je rekla. “Insistiraju da provedem jednu sedmicu kod njih kako bih mogla da isprobam drugačije tretmane.”

“Drugačije tretmane?” – ponovila je Izabel sa nelagodnošću. Bilo joj je jasno da ne može naterati Kleriju da ostane kod nje, iako je znala da su tradicionalni vidari u Africi, zapravo, vračevi. Sa tugom se oprostila sa Klerijom.

Nedelju dana kasnije, Klerija se vratila. “Kako su protekli tretmani?” – pitala je Izabel bojažljivo.

“Tvoj dom nema prave duhove koji bi omogućili vraču da me izleči” – odgovorila je Klerija.

Trnci su prošli niz Izabelinu kičmu. *Znači*, pomislila je Izabel, *vrač je lečio Kleriju*. “Duh u mom domu je Sveti Duh” – rekla je Izabel samouvereno. “On ne dopušta zlim duhovima da prebivaju tu gde On živi.”

“Moram da se vratim u dom svojih rođaka” – kazala je Klerija. “Ne pričaju mi duhovi koji su ovde.”

Izabel je samo uzdahnula i počela da pomaže svojoj prijateljici da se spakuje. “Molićemo se za tebe dok budeš odlazila”. Izabel i njena porodica predali su Kleriju u Božije ruke, zatraživši od Njega da je zaštiti od zlih duhova i navede je da prihvati izlečenje od Isusa, Velikog Lekara.

Trajno nasledstvo

Nekoliko sedmica kasnije, Klerija se vratila u Izabelin dom. Nastavila je sa tretmanima u bolnici i pridružila se porodici na bogoslužjenjima sve dok njena viza nije istekla, te je morala da se vrati kući. Klerija je prihvatila Bibliju i nekoliko knjiga o Bogu koje joj je Izabel poklonila, obećavši da će ih pročitati.

Nekoliko meseci kasnije Klerija je poslala pismo u kome kaže da je prihvatila Isusa kao svog Spasitelja i da se priprema za krštenje. Koristila je knjige koje joj je Izabel poklonila da bi organizovala malu grupu za proučavanje u svom domu. Kasnije im je javila da je i njen sin postao adventista.

Godinu dana kasnije, Izabel je saznala da je Klerija umrla. Njene poslednje reči upućene porodici bile su: “Budite verni Bogu”.

Izabel kaže: “Srećna sam što smo mogli da podelimo svoj dom sa njom, što smo mogli da joj govorimo o Božijoj ljubavi i da se molimo za nju. Naše molitve za nju bile su uslišene. Očekujemo da ćemo je ponovo videti na nebu.”

Darovi

Izabel koristi svoj dar gostoprimstva da bi druge dovela Hristu. Drugi vernici iz njene male crkve u okolini Lisabona imaju drugačije darove: da podučavaju, da govore strane jezike, i da na taj način upoznaju ljude sa Spasiteljem. Njihovi darovi se umnožavaju u skromnoj crkvisi koja prevazilazi fizički prostor u kome se nalazi.

Njihova služba u zajednici takođe napreduje, te im je potrebno više prostora kako bi efikasnije organizovali službu ljudima u njihovoj okolini.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja omogućiće da se obezbedi jedan crkveni bogoslužbeni centar, kako bi ova crkvena zajednica mogla dobiti stalni dom, i bolje i efikasnije služiti ljudima. Hvala vam što prilažete svoje darove.

Dodatne informacije

Izabel je vernica crkve koja se skoro u potpunosti sastoji od imigranata. Oni rukovode jednim društvenim centrom u kome vrše raspodelu hrane, odeće i kućnih potrepština ljudima kojima je to neophodno. Svaki paket hrane sadrži traktat ili duhovnu knjigu koja služi da ohrabri primaoca.

Tom centru je neophodno proširenje. Potrebne su im i prostorije za crkvu u kojoj će se obavljati bogoslužjenje i različiti vidovi službe bližnjima. Deo darova trinaeste subote upotrebiće se za nabavku ta-

kve zgrade koja će pod svojim krovom moći da primi jedan prošireni društveni centar, crkvu, kao i druge prostorije za raznovrsne programe kojima se može dopreti do ljudi. Hvala vam što prilažete svoje darove i širite vest o Božijoj ljubavi.

24. avgust 2013.

KOZE I PRIJATELJI – PORTUGAL

Kristof ima trinaest godina i živi sa svojim roditeljima i dvojom braće u seocetu smeštenom u jednoj dolini u centralnom delu Portugala. Doselili su se u svoj novi dom pre nekoliko godina kako bi deca mogla da se školuju.

Život u prirodi bio je potpuno novo iskustvo za Kristofa i njegovu braću. Naučili su da rade u polju, uzgajaju sopstvenu hranu, gaje piliće i voze traktor po kamenim putevima.

Jednog dana, Kristof je ugledao svog komšiju, starijeg čoveka, Antonia Lopeza, kako vodi svoje koze na ispašu. Zainteresovao se i pozeleo da i on čuva koze. Međutim, nije znao mnogo o njima, te je pitao komšiju: “Šta koze jedu? Da li zahtevaju mnogo nege? Koliko mleka daju? Da li je teško musti ih? Da li su skupe? Gde mogu nabaviti koze?”

Antonio Lopez je Kristofu davao veoma korisne savete podučavajući ga o svemu što treba znati o uzgoju koza. Kristof je pomagao Antoniu da vodi računa o svom stadu, sve dok nije uspeo da nabavi svoje koze. Antonio je pozvao mladića da dođe kod njega po savet kad god mu zatreba. Tako su ovaj mladić i stariji čovek skoro svakodnevno razgovarali o kozama. Ubrzo su postali bliski prijatelji.

Pored koza

Jednog dana Kristof je Antoniju postavio pitanje: “Da li veruješ u Boga?”

“Da”, odgovorio je stariji čovek, “mislim da verujem”. Kada je shvatio da Antonio ne ume da čita, dečak je ponudio da donese svoju Bibliju i da mu čita iz nje. “To bi bilo lepo!” – složio se Antonio.

Od tog dana, kad god bi Kristof došao da poseti Antonia, nosio bi svoju Bibliju i čitao svom prijatelju iz nje.

Jednog dana stari čovek je upitao: “Kojoj religiji ti to pripadaš?”

“Moja porodica i ja smo adventisti sedmog dana” – odgovorio je momak. “Mi slavimo Boga subotom.”

“Oh, znam ja za subotu” – kazao je starac. “Moja baba mi je o tome pričala dok sam bio mali.”

Kristof je bio iznenađen ali vrlo radostan. Od kad se njegova porodica preselila u Portugal, nije upoznao nikoga osim nekolicine adventista koji su znali za crkvu ili subotu. Kasnije tog dana Kristof je pričao roditeljima o svom razgovoru sa Antoniom.

Sledeći put kada je Kristof otišao da obiđe Antonia, pozvao ga je u crkvu. Međutim, crkva je bila udaljena, a put veoma loš – isuviše dug i naporan za starog čoveka. Stoga su nedeljom Kristof, njegova braća i roditelji išli u posetu Antoniu da bi zajedno s njim proučavali Bibliju u njegovom domu. Ponekad bi im se i pastor pridružio na proučavanjima.

Vest se uskoro proširila seocetom – da mali Kristof čita Bibliju Antoniu. Marija Eliza, Antoniova komšinica, takođe nije znala da čita, pa je zatražila da Kristof i njoj čita Bibliju. U stvari, većina starih seljana nije znala da čita i svi su želeli da im mladić čita Bibliju.

Kad Kristof ne bi imao neki školski zadatak, ili u nečemu pomagao svojim roditeljima, sastajao se sa drugim komšijama i sticao nova prijateljstva. Većina ljudi koji su živeli u ovom selu bili su stariji. Kristof i njegova braća bili su jedina deca koja su tu živela.

Svi stariji meštani voleli su ove lepo vaspitane i kulturne momke. Oni su im pomagali u brizi oko životinja i svega onog što stariji ljudi nisu mogli sami. Kristof i njegova braća postali su unuci celog sela.

Širiti Reč

Kristofova porodica je želela da učini mnogo više nego da samo čita Bibliju seljanima. Ponudili su se da tokom sedmice održe seriju biblijskih proučavanja. Svi u selu, apsolutno svi su došli na predavanje. Nakon prve sedmice molitvenih sastanaka, porodica, a ponekad i pastor, održavali su sedmične sastanke u nekom domu u selu.

Ljudi iz susednih sela čuli su za ove sastanke, pa su zatražili da i oni čuju poruke koje su se tu iznosile. Antoniov brat koji živi sa druge strane planine pozvao je porodicu da dođe i u njegovo selo. Danas u tri mala sela postoje tri male molitvene grupe koje se redovno okupljaju da bi proučavale Bibliju i učile o Božijoj ljubavi. Neki seljani su čak počeli i da svetkuju subotu.

Božija ljubav se širi duž planinskih sela u centralnom delu Portugala. Iako je većina ljudi u ovoj oblasti protiv novih ideja i novih religija, oni ipak prihvataju Božiju poruku ljubavi. A sve je počelo sa jednim momkom, jednim starijim čovekom i nekoliko koza.

DODATNE INFORMACIJE

- Portugal je zemlja pravougaonog oblik koja se prostire duž južne i zapadne granice Španije, na Iberijskom poluostrvu. Svojom dugom obalom zemlja izlazi na Atlantski okean. Njen glavni i najveći grad je Lisabon.
- Zvanični jezik u Portugalu je portugalski, koji se govori još i u Brazilu, u dvema afričkim državama, na nekoliko ostrva u Atlantiku i Pacifiku, kao i u manjoj oblasti Azije.
- Ljudi u Portugalu predstavljaju skup različitih kultura. Odnedavno imigranti iz Afrike, Brazila i Azije daju ovoj zemlji poseban multikulturalni karakter.

31. avgust 2013.

RAST DONOSI MUKE – BUGARSKA

Baka Ana je uhvatila svog mlađeg unuka za ruku dok je slobodnom rukom održavala ravnotežu žureći niz kišom oblivenu ulicu. Hodala je najbrže što su joj njene bolne noge dozvoljavale.

Baka i mali Roman stigli su do ugla ulice i skrenuli u blatnjavo dvorište. Čula je kako ljudi u prizemnoj prostoriji radosno pevaju, ali njeno srce je bilo tužno. Kasnila je.

Usporila je hod dok se sa malim Romanom približavala vratima. Gomila dece tiskala se ispred vrata. Baka Ana je odmah znala da su sva mesta unutar kućne crkve zauzeta. Stajala je nekoliko minuta pored vrata, a zatim se okrenula i poslala kući. Roman i ona će danas propustiti službu u crkvi. Nije bilo mesta unutra. *Sutra*, pomislila je, *sutra ćemo opet pokušati*.

Rastuća zajednica

Baka Ana živi na jugozapadu Bugarske. Ona je Romkinja. U njenom gradu postoji velika romska populacija. Nekoliko godina ranije nekoliko Roma pridružilo se adventističkoj crkvi u gradu. Slavili su Boga sa bugarskom crkvom i delili otkrivenja Božije ljubavi sa drugima iz romske zajednice. Broj romskih vernika je rastao i oni su ubrzo izrazili želju da imaju svoju crkvu. Uz pomoć misije, iznajmili su stan na prvom spratu jedne kuće i renovirali ga da bi im služio kao crkva.

Romska crkva nastavila je da raste i sada broji više od 70 ljudi. To je preveliki broj za bilo koju kućnu crkvu, a u ovom slučaju, prijatelji crkve daleko prevazilaze broj vernika. Pronaći slobodno mesto za sedenje prava je premija pre svake službe. Danas je nekih 160 osoba, što vernika, što prijatelja, došlo da traži Božiji blagoslov i da ponudi svoju službu, tokom subote i skoro svakog dana u sedmici. Svaki mogući zid bio je uklonjen da bi se napravilo što više prostora za ljude koji su došli na bogosluženje. Stolice su toliko pribijene jedna uz drugu da između njih skoro uopšte nema mesta za noge. Kada se glavna prostorija popuni, poređaju se dodatne stolice u uskom hodniku, a kada vremenske prilike to dozvole, deca se druže napolju, tako da više odraslih može čuti bogosluženje pomoću internog TV sistema iz dečije sobe. Bez obzira na sve, neki moraju da stoje napolju, hvatajući deliće bogoslužnja kroz otvorena vrata ili prozor.

Komšije sa sprata se ponekad žale jer okupljeni vernici počinju da pevaju u 9.00 sati subotom ujutro i bude ih, a petkom i subotom uveče ih ometaju u gledanju televizije. Zato je crkva primorana da peva tiše.

Poslati decu kući

Mnoga deca ne dolaze u crkvu jednostavno zato što za njih nema mesta. Ako dođu i vide da je njihova prostorija prepuna odraslih, moraju da se vrate kući. Odrasli ne vole takvu situaciju jer znaju da deca zauzimaju značajno mesto u Božijoj porodici.

Romska crkva želi da deli svoju veru među svojim prijateljima Romima. Ona želi da pronade veći prostor za održavanje bogoslužjenja. Međutim, pošto kao švalje, čistači ulica, ili radnici na građevini ne zarađuju mnogo, i pošto mnogi uopšte nemaju posao zbog teških ekonomskih prilika, oni se bore čak i da plate kiriju za prostor koji sad iznajmljuju.

Problemi zbog rasta crkve

“Romi su jedna tesno povezana zajednica” – kaže pastor Stefan. “Kada pronadu veru u Isusa, oni to govore drugima i broj ljudi koji dolaze na bogoslužjenje bukvalno eksplodira.

Mnogi posetioci dolaze na naše bogoslužjenje. Čak i kad ne dođu vernici, već samo prijatelji i posetioci, prepuni smo” – dodaje pastor. “Kada bismo imali crkvu, broj vernika bi još više porastao, ali imali bismo prostora za sve njih. Oni su naša budućnost. Voleli bismo da održavamo evanđeoske sastanke, ali jednostavno nemamo gde da smestimo sve ljude. Za sada moramo da se fokusiramo na one koji već dolaze.”

Crkva je organizovala male grupe koje se sastaju subotom popodne da proučavaju Bibliju i nekako dopru do šire zajednice.

“Voleli bismo da imamo dva bogoslužjenja, ali Romi toliko vole crkvu da bi ostali i na drugom bogoslužjenju, čak i ako je isto kao prvo. Nema odbijanja ljudi” – dodaje pastor Stefan. “Ovim ljudima nikad nije dovoljno Božije Reči. Kad god imamo neku službu, oni dolaze. Čak i zimi imamo sastanke svake večeri u toku sedmice”.

Mogućnost za evangelizaciju

Ova zajednica vernika samo je jedna od desetina romskih zajednica u Bugarskoj. Oni ispunjavaju crkve, a često stoje i izvan pro-

storije da bi slušali Božiju Reč. Trinaeste subote u ovom tromesečju moći ćemo da doprinesemo rastu crkve u Bugarskoj. Deo darova upotrebiće se za izgradnju jednostavne crkve za romsku zajednicu u ovom gradu. Hvala vam što pomažete napredak Božijeg dela u ovom plodnom delu Njegovog vinograda.

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- Romi žive širom Evrope, pa čak i u Severnoj i Južnoj Americi. Oni su tesno povezana zajednica i služe se svojim, romskim jezikom koji se sastoji od nekoliko dijalekata.
- Romi su nekad bili polunomadsko pleme, ali sada su osnovali zajednice u gradovima i njihovoj okolini. Kulturno su veoma povezani. Kada neko od Roma postane vernik, zid razdvajanja se ruši i mnogi počinju da slede njegov primer.
- Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja omogućiće da se izgradi romska crkva u Blagoevgradu u Bugarskoj.

08. septembar 2013.

SAN – BUGARSKA

Helikopter je preleteo iznad moje glave i razbarušio mi kosu. Preleteo je kratku razdaljinu. Potrčao sam za njim, jer sam video kako se spušta pored moje kuće. Helikopter je lebdeo dok su se merdevine od kanapa odvijale, i čovek u odelu se spustio niz njih. Dodirnuo je tlo upravo kada sam i ja utrčao u svoje dvorište. Mnoge komšije su već bile tu.

Pozdravio sam čoveka kada je kročio na zemlju. On je stavio svoju ruku na grudi i blago se poklonio u znak poštovanja.

A onda sam se probudio. Razmišljao sam o snu i pitao se šta on znači. Bio sam siguran da nikada ranije nisam upoznao tog čoveka iz helikoptera, ali njegovo lice, a posebno oči, urezale su mi se u pamćenje.

Poziv

Moja sestra i zet postali su adventisti i često su me pozivali u svoju crkvu, ali nikad nisam bio zainteresovan da odem. Jednog dana sestra me je pozvala da prisustvujem krštenju u njenoj crkvi. Bio sam radoznao. Nikada ranije nisam video krštenje odrasle osobe i pitao sam se kako će to izgledati. Prihvatio sam poziv.

Na dan ceremonije sestra sa svojom porodicom i ja otputovali smo u susedni grad. Njena crkva se okuplja u jednom starom kafetu i nema krstionicu. Zanimalo me je da vidim tu novu ceremoniju, ali bio sam oprezan u vezi sa crkvom i njenim učenjem. Stoga sam, za svaki slučaj, zauzeo slobodno mesto pozadi, na dnu prostorije, blizu vrata, kako bih mogao brzo da pobegnem.

Ljudi su počeli da pevaju dok su čekali dolazak pastora. Ja nisam znao pesme tako da sam samo slušao. Začuo se tihi žamor kraj vrata te sam se okrenuo da vidim ko to dolazi. Oteo mi se tihi uzvik – tamo je stajao čovek koga sam video u snu! Bio sam šokiran, ali sam uspeo da klimnem glavom prema njemu. Odgovorio je na moj pozdrav stavljajući ruku na grudi i poklonivši se blago, upravo onako kako sam video u svom snu. Sedeo sam skamenjen dok je čovek koračao prema prednjem delu male crkve kako bi otpočeo službu. Dok je stajao i vodio čin krštenja, plakao sam od sreće. Shvatio sam da je Bog vodio računa o meni tako što mi je dao san i doveo me na ovo mesto, upravo tamo gde je želeo da budem ovog posebnog dana.

Osvedočen i ubeđen

Nakon službe, ostao sam na zajedničkom ručku sa sestrom i zetom. Na moje iznenađenje, pastor je seo za naš sto. Posmatrao sam ga i slušao, ali nisam bio dovoljno hrabar da razgovaram sa njim. Pitao sam se da li on zna da mi je Bog pokazao njegovo lice u snu.

Tog dana sam odlučio da ću dolaziti u adventističku crkvu. Pažnja sa kojom se Bog brine o sitnim detaljima u mom životu smekšala je moje srce. U godini koja je sledila dolazio sam istrajno u crkvu i naučio mnogo o brizi koju Bog lično pokazuje. Nedugo zatim, krstio me je pastor koga sam video u svom snu.

Nakon krštenja, stidljivo sam prišao pastorovoj ženi, Ginki, i rekao: “Bog mi je dao jedan san pre više od godinu dana. U snu sam video tvog supruga koji je nosio upravo ono što je imao na sebi kada sam prvi put došao u crkvu i kada sam ga video. Tako sam shvatio da se Bog brine za mene i da me želi u ovoj crkvi”.

Ginka se zahvalno nasmešila. “Hvala ti” – rekla je. “Ti ne znaš za to, ali mi nismo bili voljni da prihvatimo poziv da služimo u ovom okrugu jer meni nije bilo dobro. Ipak, Bog nas je osvedočio da treba da dođemo. To krštenje koje si video bilo je prvo koje je moj suprug imao u ovom okrugu”.

Moje srce bilo je srećno kada sam shvatio kako nas Bog vodi. Bog nastavlja da deluje u mom životu. Kao dete nisam znao da čitam, a želeo sam da čitam Bibliju i govorim drugima o njoj. Bog me je naučio da čitam i danas koristim ovaj dar u radu sa decom iz crkve koja se sastaju u mom domu gde proučavamo pouku subotne škole.

Hvala vam

Naša mala crkva i dalje se sastaje u napuštenoj zgradi kafea. To je jedna prostorija koja nema ni grejanje ni struju. Ipak, zahvaljujući vašim darovima od pre tri godine, sada imamo zemljište i gradimo crkvu u kojoj ćemo održavati bogoslužjenja. Kada ona bude dovršena, mnogi će moći da dođu da slave Boga koji se brine o svakoj sitnici u našem životu. Hvala vam što sam dobio priliku da budem deo čuda koje Bog čini u mom gradu u severnoj Bugarskoj.

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- Zapadna Bugarska ima oko 370.000 Roma među kojima se adventistička poruka veoma brzo širi.
- Grad Montana na severozapadu Bugarske ima romsku crkvu koja brzo raste. Oni se sastaju u jednom starom kafeu koji nema izolaciju, grejanje, ni tekuću vodu. To je sve što oni sebi, za sada, mogu da priušte.
- Deo darova trinaeste subote od pre tri godine omogućio je da se kupi zemljište i otpočne sa izgradnjom crkve. U nju će moći da stane 180 osoba, uključujući i dečije odeljenje.

- Još jedna romska crkva u Bugarskoj ovog tromesečja će dobiti pomoć za izgradnju crkve.

15. septembar 2013.

ŠIRITI VERU – BUGARSKA

Tedi i njena prijateljica Suzi su učenice srednje škole i vernice adventističke crkve koje žive u Montani, gradu na severozapadu Bugarske. One su bile zabrinute za svoju prijateljicu Klaudiju koja je previše vremena provodila sa pogrešnim društvom u školi. Ove dve devojke su počele da se mole za svoju prijateljicu.

Tedi se posebno trudila da provede što više vremena sa Klaudijom, pozvajući je da zajedno idu u šoping, ili na parče pice i veselo druženje. Jednog dana Klaudija je primetila: “Nisam znala da hrišćani mogu tako dobro da se zabavljaju! Ali ti i Suzi ste zaista zabavne!”

Klaudija je volela da odlazi u diskoteke i Tedi nije bila sigurna da li bi joj se svidelo na sastanku religiozne prirode. Ipak je pozvala Klaudiju na večernje bogoslužje u petak, dodajući da grupa koja se tamo okuplja voli da peva i da se dobro provodi dok proučava Bibliju. Klaudija je otišla i svidelo joj se. Počela je redovno da dolazi i uskoro se pridružila drugim omladinskim aktivnostima. Kada su neke druge prijateljice pozvale Klaudiju u diskoteku, odgovorila im je da je pronašla bolje mesto na kome može da provodi svoje vreme – crkvu. Tako se Božija poruka širi među Romima – od prijatelja do prijatelja.

Lanac prijateljstva

Većina Roma živi u varošicama i gradovima na zapadu Bugarske. Oni su zadržali svoj tradicionalni jezik i kulturu. Kada jedan Rom spozna Hrista, zahvaljujući njihovoj kulturi međusobne povezanosti, drugi počinju da ga slede. U Ćustendilu, gradu na krajnjem zapadu Bugarske, adventistička crkva je u ekspanziji među romskim stanovništvom. Danas u tom gradu na svakih 11 Roma dolazi jedan adven-

tista. Najveći izazov rastućeg verništva je kako pronaći odgovarajuću halu za bogoslužjenje. Novac za većinu Roma predstavlja veliki izazov s obzirom da su to uglavnom fizički radnici sa skromnim primanjima. Crkva u Bugarskoj pomaže koliko može, ali se i ona suočava sa finansijskim teškoćama.

Izazovi i mogućnosti

Romska zajednica širom Evrope ima manju stopu pismenosti u odnosu na nacionalni prosek. U nekim oblastima, roditelji Romi ne uviđaju značaj školovanja. Njihova deca u školu idu neredovno i napuštaju je nakon završenog osnovnog obrazovanja.

Romi koji žive u oblasti Montane na severozapadu Bugarske vrednuju obrazovanje više nego što je uobičajeno za njihovu etničku zajednicu, međutim, oni se suočavaju sa drugim izazovima. U toj oblasti ostalo je čvrsto uporište komunizma i ateističkih shvatanja što otežava širenje jevanđelja kako među Romima, tako i među Bugarima.

Dok sa jedne strane međusobna uska povezanost Roma olakšava širenje jevanđelja u njihovoj sredini, ateistički pogled na svet navodi ljude da mu se više opiru.

Kada je adventistički pastor Radev došao da vodi romsku crkvu u Montani, samo 15 Roma adventista odlazilo je na bogoslužjenje u bugarsku crkvu. Ta mala grupa održavala je uspešne evanđeoske sastanke među romskim stanovništvom, i ubrzo je nekoliko ljudi bilo kršteno. Grupa Roma koja je živela u inostranstvu vratila se i pridružila crkvi.

Nekoliko vernika živelo je u malom gradu nekih tridesetak kilometara od Montane. Danas taj gradić ima svoju crkvu sa dvadesetak vernika i još petnestak prijatelja koji, zajedno sa decom, dolaze na bogoslužjenje.

“Primećujemo sve veću zainteresovanost za jevanđelje među romskom populacijom” – kaže pastor Radev. “Sve više ljudi dolazi da čuje poruku koju Bog ima za njih. Oni još nisu doneli odluku da se pridruže Božijoj porodici, ali slušaju i uče.”

Nada za budućnost

Oko 5.000 Roma živi u Montani, gradu od 40.000 stanovnika, koji se nalazi na severozapadu Bugarske. Romska crkva ima 45 vernika i oko 30 redovnih prijatelja. Osim toga, oko dvadesetoro dece redovno dolazi na svoja posebna bogoslužjenja koja se održavaju u susednoj kući. Vernici se sastaju u jednom starom kafeu, u zgradi bez grejanja, sa tankim zidovima, bez struje i tekuće vode.

Crkva je kupila zemljište i otpočela gradnju. Vernici sami rade kako bi njihov san da imaju svoju crkvu postao java. Crkva će moći da primi 180 osoba, a imaće i posebne prostorije za decu i omladinu. Iako možda izgleda da je to veliki prostor za sadašnju crkvu od 70 ili 80 ljudi, pređašnja iskustva su pokazala da, jednom kada se crkva izgradi, ona bude i popunjena. “Mi planiramo rast crkve, ali moramo sagraditi crkvu pre nego što ostvarimo taj rast” – kaže pastor Radev.

Vernici crkve radosno očekuju dan kada će moći da organizuju program namenjen okolnoj zajednici, uključujući i sastanke malih grupa i evanđeoske serije. Za sada je to teško jer je kafić, u kome trenutno održavaju bogoslužjenje, potpuno neadekvatan. Ali, uskoro će doći dan kada će se otvoriti nova crkva, a Romi će, bez sumne, doći u velikom broju.

DODATNE INFORMACIJE

- U Bugarskoj živi oko 370.000 Roma. Većina njih živi u zapadnom delu zemlje.
- Romi nemaju neku dominantnu religiju. Neki su muslimani, a neki hrišćani. Mnogi uopšte nisu religiozno opredeljeni. U Bugarskoj su samo adventistička crkva i još neke protestantske organizacije zainteresovane za zadobijanje Roma za Hrista.
- U toku 2010. godine deo darova trinaeste subote upotrebljen je za izgradnju crkve za romsku zajednicu. Zemljište je kupljeno i građevinski radovi su otpočeli. Vernici romske nacionalnosti žele da se zahvale crkvi širom sveta na molitvama i podršci koju im pruža dok se trude da dopru do drugih ljudi u svojoj zajednici.

22. septembar 2013.

DELOVANJE VERE – BUGARSKA

Grupa uzbuđenih, nervoznih mladih ljudi stajala je u krugu i molila se. Njihova misija bila je ono što nikada ranije nije bilo učinjeno u Bugarskoj – preplaviti bugarske gradove hrišćanskom literaturom. Znali su da sami ne mogu ispuniti taj zadatak. Samo je Bog mogao to da učini.

Lukaš

Lukaš, članica ovog molitvenog tima, prikupljala je snagu dok je hodala gradom. Zapamtila je ohrabrujuće reči svog saradnika: "Bog će biti tvoj partner".

"Nemam dovoljno iskustva, Bože, molim te, budi moj partner" – molila se Lukaš.

Knjige koje je nosila postajale su joj sve teže dok je sledila svog prijatelja iz radnje u radnju. "Da li mogu da pogledam knjige koje imaš?" – upitao je jedan mladić. Iznenadena, Lukaš mu je dala da pogleda primerak *Čežnje vekova* i posmatrala ga kako okreće stranice.

"Želim da je kupim" – rekao je. Zatim joj je postavio nekoliko pitanja u vezi sa njenom crkvom. "Želim da dođem u tvoju crkvu i saznam nešto o Isusu" – kazao je mladić. Lukaš mu je vratila kusur i brzo pribeležila njegove kontakt informacije. Široko se osmehnula i obećala da će se moliti za njega. Dok je mladić odlazio sa knjigom, setila se da je Bog njen partner i da je najznačajniji deo njenog posla da širi Njegovu ljubav sa drugima. On će ići ispred nje pripremajući put i srca ljudi koje bude sretala.

Mimi i Albena

Mimi i Albena su išle pešice po neravnim ulicama, pokušavajući da prevaziđu obeshrabrenje. Ništa nisu prodale celog dana. Na Miminjoj strani ulice nalazila se jedna apoteka. U drugim apotekama nisu uspele da prodaju ništa od literature o zdravlju, ali Mimi je ipak

ušla unutra. Nije bilo mušterija pa se ponadala da će možda apotekari poželeti neku knjigu.

“Nisam zainteresovana za knjige o zdravlju” – rekla je farmaceutkinja. “Da li imaš neku duhovnu knjigu?”

“Oh, da!” – odgovorila je Mimi vadeći iz torbe *Čežnju vekova, Veliku borbu* i neke druge knjige. Žena je kupila šest knjiga i tražila adresu Mimine crkve.

Danas se ona i Mimi dopisuju preko interneta. Farmaceutkinja joj je nedavno saopštila da čita *Veliku borbu* i da je impresionirana tom knjigom.

U malom primorskom gradu, Mimi i Albena nastavljaju da traže otvorena srca i prilike za prodaju knjiga.

“Šta prodajete?” – pitala je jedna starija žena sa osmehom na licu.

“Prodajemo knjige o zdravlju”, odgovorila je Mimi.

“Oh, ja više nemam nikakvo zdravlje”, odgovorila je žena.

“Imamo i duhovnu literaturu”, ponudila je Albena.

Osmeh se vratio na ženino lice. Dok je posmatrala knjige koje joj je Albena pokazala, njeno uzbuđenje bilo je očigledno.

Međutim, odgovorila je: “Ja sam siromašna i ne mogu sebi da priuštiti da kupujem knjige” – a osmeh je polako nestajao sa njenog lica.

Albena joj je ponudila besplatni primerak knjige *Put Hristu*. Žena je uzela knjigu, prislonila je na grudi i rekla: “Toliko volim Boga!” Dok je prelistavala knjigu, nastavila je da govori: “Pokušavam da se molim za mog sina i ćerku, ali ne mogu da se setim pravih reči. Te molitve sam naučila još kao dete.”

“Kada se molimo, mi razgovaramo sa Bogom kao sa prijateljem”, rekla joj je Albena i zapisala na listu papira nekoliko stihova koje joj je preporučila da pogleda.

“Oh, ali ja nemam Bibliju”, odgovorila je žena.

“Zamolicećemo pastora da vam je donese”, obećala je Albena želeći da je ohrabri. Devojke su se pomolile sa ženom, tražeći od Boga da nastavi da je vodi. Shvatile su da često ono što je najbolje nije prodaja, već duhovna veza koja se uspostavlja.

Jordan

Jordan je to već znao. On još nije ni pokušao da prodaje duhovnu literaturu kada mu je Bog upriličio jedan poseban susret.

Bilo je to jednog snežnog popodneva. Jordan je čekao autobus kojim će se vratiti u grad nakon vikenda provedenog u kampovanju na planini. Ušao je u razgovor sa ženom srednjih godina po imenu Kamila. Već su izvesno vreme razgovarali pre nego što su shvatili da njihov autobus izgleda neće doći. Grupa ljudi koja ga je takođe čekala odlučila je da krene peške u grad i sačeka drugi autobus. Dok su tako pešačili, Kamila je zapitkiivala Jordana o njegovoj veri.

I kada su konačno bili u autobusu, nastavili su da razgovaraju. Kamila je pozvala Jordana da poseti njenu rodbinu u gradu. Složio se i uskoro ih je redovno posećivao. Odneo im je Bibliju, a Kamila se pomolila sa njima. Kamila je počela redovno da se moli i Jordan je uveren da će njena vera uskoro procvetati u potpuno posvećenje Bogu.

Na poslu ili u slobodno vreme, u šetnji po brežuljcima zavejanim snegom, ili hodajući kroz grad za vreme letnje evangelizacije, Božiji tim studenata kolportera u Bugarskoj bio je aktivan u delu.

Dodatne informacije

Bugarska je zemlja sa 7,6 miliona stanovnika, koja se prostire duž Crnog mora. Njeno stanovništvo se polako osipa jer ljudi odlaze u inostranstvo u potrazi za boljim poslovnim mogućnostima.

Glavni grad je Sofija, a zvanični jezik je bugarski.

Adventisti postoje i deluju u Bugarskoj već više od 100 godina. Danas ih u Bugarskoj ima oko 7.600 – dakle, jedan adventista na svakih hiljadu ljudi.

Pogledajte adventistički misionski DVD sa posebnim izveštajem iz Bugarske.

29. septembar 2013.

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE

- **Uvodna pesma:** “Isus još kuca na vrata” *Hrišćanske himne, br. 112*
- **Dobrodošlica**
- **Molitva**
- **Program:** “Talenti koje ti je Bog dao”
- **Darovanja** Dok se budu prilagali darovi, zamolite najmlađu decu ili decu školskog uzrasta da otpevaju pesmu koju su naučili tokom ovog tromesečja.
- **Završna pesma:** “Mi idemo gore” *Hrišćanske himne, br.394*
- **Završna molitva**

* * *

Učesnici: Šest do deset mladih osoba, osnovnoškolskog ili srednjoškolskog uzrasta i narator. [*Napomena: Učesnici ne moraju znati napamet svoje izlaganje, ali treba da budu dovoljno dobro upoznati sa materijalom da ne bi morali sve da čitaju iz skripte. Neka se svi učesnici osećaju slobodnim da unesu promene tamo gde je neophodno.*]

Rekviziti: Mapa Interevropske divizije. (Skinite misionisku mapu sa sajta www.AdventistMission ili skenirajte onu sa poledine pouke za ovo tromesečje. Prikažite mapu na platnu ili nacrtajte na većem listu papira.) Na jednoj strani bine postavite u polukrug kauč i dovoljan broj stolica.

* * *

Scena: Troje ili četvoro mladih penju se na scenu i opušteno razgovaraju. Sedaju na kauč ili stolice.

* * *

Mlada osoba br. 1: U redu, možemo li otpočeti sa molitvom?

“Oče, okupili smo se danas ovde da bismo razgovarali o tome kako možemo upotrebiti svoje talente da bismo vodili druge ljude ka

Isusu. Budi sa nama, vodi nas i pomozí nam da unesemo pozitivnu promenu u život onih koje iz dana u dan srećemo. Amin”.

Bilo je zaista puno izazova u tome što je pastor rekao, kada je napomenuo da svako ima neki duhovni dar ili talenat koji Bog želi da upotrebi da bismo druge dovedeli Isusu.

Mlada osoba br. 2: Da, bilo je. To mi je pomoglo da shvatim da ne koristim svoje duhovne darove u onoj meri u kojoj bi trebalo. Zaista je lako ići kroz život ne razmišljajući o onima koji su oko nas, i kojima treba reč utehe i nade u Isusu.

Mlada osoba br. 3: Bio sam zaista impresioniran misionom pričom koju smo imali pre nekoliko sedmica o službi imigrantima u Portugalu, blizu Lisabona. Samo zamisli... Adventisti, imigranti pomažu drugima u svojoj zajednici tako što dele hranu, odeću i kućne potrepštine onima koji su nezaposleni, ili svojim poslom ne mogu da zarade dovoljno da prehrane svoju porodicu. Ljudi često zanemaruju imigrante, ali njima je potrebna pomoć da stanu na svoje noge, da shvate kako stvari funkcionišu u njihovoj novoj zemlji, da nauče jezik, tako da mogu da se uklope u društvo kao produktivni građani. Shvatio sam, iz te priče takođe, da adventistička crkva u tom gradu napreduje i raste.

Mlada osoba br. 2: Da, sećam se toga. Mene je dirnula druga priča o toj crkvi. Žena koja nikada ranije nije bila u adventističkoj crkvi otišla je u crkvu nakon ponovljenih poziva. A onda se preselila u drugu zemlju i osetila usamljenom, pa je poželela da pronade crkvu. Tražila je po celom Parizu dok je nije našla. Nikada ona ne bi tražila adventističku crkvu da joj vernici crkve u njenom mestu, u Portugalu, nisu, svojim delima, pokazali Božiju ljubav.

[Mlada osoba br. 5 a možda i još neka ulazi na scenu i seda, izvjavajući se što je zakasnila.]

Mlada osoba br. 1: Dakle, šta možemo učiniti da bismo predstavili otvorene Božije ruke i koristili Njegove darove da dosegneмо druge za Isusa?

Mlada osoba br. 4: Ja pohađam državnu školu i znam da je zaista teško zainteresovati ljude da dođu u crkvu. Ponekad me deca zadirkuju i nazivaju “dobri dečko”. Većina dece i mladih koje sam pozvao u crkvu nisu bili zainteresovani za to. Voleo bih kada bismo imali aktivniju omladinsku grupu koja bi zainteresovala decu i mlade koji ne idu u crkvu.

Mlada osoba br. 5: Čekaj! Zakasnio sam zato što sam pripremao misioni izveštaj za sledeću sedmicu, i tamo je reč o Češkoj i grupi mladih koji rade upravo to – osnivaju omladinske grupe koje služe srednjoškolcima i studentima [*Vadi misioni izveštaj iz torbe i otvara ga*]. Sastaju se svake večeri u toku sedmice. Na tim sastancima sene bave samo religioznim temama. Ponekad organizuju grupe za učenje engleskog jezika, ili diskusije o nekim temama interesantnim za mlade, ili biblijskim temama u svetlu Božije reči.

Najbolje je to što ovaj sistem funkcioniše! Mladi ljudi mogu pozvati svoje prijatelje da dođu na neki od tih sedmičnih sastanaka, samo da upoznaju neke druželjubive ljude, da popiju neku toplu čokoladu, čaj ili sok, i da razgovaraju. Niko ne propoveda, ne skuplja se dar i niko te ni zbog čega ne osuđuje. To je jedno toplo mesto u kome se svi osećaju dobrodošlim. Voleo bih kada bi naši mladi pokrenuli nešto slično u našoj crkvi.

Mlada osoba br. 3: Možemo li pitati vođu mladih da nam pomogne da otpočnemo sa nečim sličnim ovde? Kada bismo mogli da pozovemo svoje prijatelje u crkvu na neobavezni sastanak, nešto što bi im se svidelo, možda bi bili spremniji da saznaju više o tome ko smo i zašto radimo to što radimo.

[*Mladi ljudi nastavljaju tiho da razgovaraju i sa zanimanjem posmatraju naratora koji izlazi na podijum*]

Narator: Bogu ukazujemo čast kada koristimo svoje talente i duhovne darove da zadobijemo druge za Isusa. Ovog tromesečja čuli smo kako vernici imigrantske crkve u okolini Lisabona pomažu drugim imigrantima, pružajući im ne samo fizičku pomoć, već i duhovno ohrabrenje. Zbog njihove ljubavi koja se pokazuje na delu, crkva

tamo napreduje. Vernicima crkve neophodan je veći prostor u kom će moći da skladište hranu, odeću i kućne potrepštine koje dobijaju za podelu onima kojima su potrebni. Njima je potreban društveni uslužni centar. Potrebne su im učionice koje će upotrebljavati za raznovrsne tečajeve – o oslobađanju od stresa, ostavljanju pušenja, kao i seminare za obučavanje mladih osoba kako da žive odgovornim životom. Potrebna im je takođe sala za bogosluženje, gde neće biti na smetnji komšijama iz zgrade u stanu koji sada iznajmljuju.

Čuli smo takođe za rastuću romsku adventističku zajednicu u Bugarskoj. Crkva u zapadnoj Bugarskoj okuplja se na bogoslužnja u jednom stanu. Prostora u tom stanu skoro da i nema jer je sve prepuno, tako da mnogi ostaju izvan stana i ne mogu da prisustvuju bogoslužnju. Oni se sastaju nekoliko puta u toku sedmice i crkva je svaki put puna. Oni takođe moraju da budu tihi, jer njihove komšije ne vole da ih neko ometa petkom uveče, subotom ujutru, ili tokom sastanaka usred sedmice.

Na kraju, radujemo se što smo mogli da čujemo izveštaj o “INRI putu”, omladinskoj službi koja pomaže mladima da upoznaju adventističku crkvu u Češkoj. Prijateljstvo se pokazalo kao snažan pokretač. Mnogi mladi adventisti vratili su se u crkvu, a njihovim delovanjem drugi mladi su otkrili crkvu.

Danas imamo priliku da podupremo rad naše braće i sestara u zemljama Interevropske divizije dok se trude da predstavu Božije ruke otvorene prema onima kojima treba pomoć, Njegovo srce onima koji su ostali bez nade, Njegovu ljubav prema onima koji su nevoljeni. Otvorimo svoje srce i priložimo darove za trinaestu subotu, tako da naša braća i sestre mogu da napreduju, a zatim krenimo njihovim stopama i koristimo svoje talente i darove da bismo doveli druge u našu zajednicu vere.

[Prikupljanje darova]

IZVOR INFORMACIJA ZA ČITAOCE —

Za više informacija o raznovrsnim, kulturološkim, istorijskim specifičnostima Bugarske, Češke i Portugala obratite se svojoj lokalnoj biblioteci ili putničkoj agenciji

Onlajn informacije: Adventistički misioni vebsajt sadrži dodatni materijal za misionu prezentaciju. Potražite reči i pesme

na češkom, slovačkom, bugarskom, ili romskom jeziku. Kao dodatak potražite dodatne informacije za aktivnosti u tim zemljama. Posetite sajt www.AdventistMission.org.

Adventistički misioni DVD je besplatan prilog časopisu u kome se mogu videti priče iz zemalja o kojima smo govorili, kao i o Svetskoj misiji adventističke crkve. Zamolite vođu subotne škole da vam napravi jednu kopiju DVD-a, ili posetite sajt www.AdventistMission.org

Sredstva za ostvarenje cilja

Usredsredite svoju pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmična misiona darivanja. Zatražite od vašeg odbora subotne škole da vam postavi cilj misionih darivanja. (Postavite malo viši cilj nego za prošlo tromesečje, podelite sumu sa 14: 12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za trinaestu subotu). Pokažite nedeljni grafikom napretka prema postavljenom tromesečnom cilju.

Podsetite vernike da misioni rad crkve širom sveta zavisi od subotnoškolskog misionog dara koji se prilaže svake sedmice. Dvanaeste subote izvestite vernike o prikupljenim misionim darovima tokom proteklog tromesečja. Ohrabrite ih da udvostruče ili utrostruče svoje normalne misionke darove za trinaestu subotu. Na kraju subotne škole, odmah izvestite vernike o prikupljenim sredstvima. Ova brza povratna informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilažu svoje misionke darove.

Jedan od projekata ovog tromesečja je dosegnuti mlade ljude studentskog uzrasta u Češkoj, Slovačkoj i Bugarskoj. Nacrtajte mapu ovih zemalja i označite njihove glave gradove.

PROJEKTI

- Crkveni centar za pomoć imigrantima i crkva u okolini Lisabona u Portugalu
- Evanđeoski omladinski program namenjen studentima na glavnim državnim univerzitetima u Češkoj i Slovačkoj

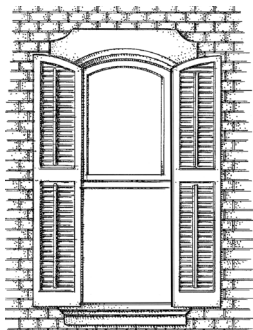
- Crkva za vernike romske nacionalnosti na zapadu Bugarske
- Dečiji projekat: Centar za bogoslužjenje namenjen deci u crkvi na zapadu Bugarske

BUDUĆI PROJEKTI TRINAESTE SUBOTE

- U četvrtom tromesečju biće govora o TED-u (Transevropskoj diviziji). Specijalni projekti:
- Izgradnja dodatnih spavaonica na Njubold koledžu u Engleskoj,
- Izgradnja evanđeoskog centra u Atini u Grčkoj,
- 3D biblijski evanđeoski program širom Divizije,
- Omladinski centar za obuku mladih vernika na Ohridu u Makedoniji,
- Organizovanje omladinskog programa namenjenog deci i mladima od najmlađeg uzrasta do ranog tinejdžerskog doba širom Divizije.

Interevropska Divizija (IED)

IED Unije	Crkve	Grupe	Broj vernika	Populacija
Austrija	49	9	3,971	8,420,000
Bugarska	123	218	7,431	7,476,000
Češko-Slovačka	184	45	9,688	15,660,000
Francusko-Belgijska	149	27	15,254	76,071,000
Italijanska	109	23	9,518	61,261,000
Severnonemačka	345	16	19,628	47,245,000
Portugalska	97	26	9,249	10,782,000

IV tromesečje

TRANSEVROPSKA DIVIZIJA

Vaši darovi na delu

Pre tri godine deo darova trinaeste subote omogućio je da se nabave Biblije za decu u Izraelu, Pakistanu i Sudanu. Deca su dobila svoje Biblije dok su pohađala letnji kamp u Izraelu. Zahvalni su što imaju Božiju Reč koja im pomaže da utvrde svoju veru i da drugima govore o Božijoj ljubavi. Hvala vam što svojim darovima pomažete mnogima da slede Hrista.

Dragi vođo subotne škole,

Ovog tromesečja govorimo o karakteristikama Transevropske divizije (TED), koju sačinjava više od 20 zemalja i nekoliko ostrvskih grupa u Evropi. U ovoj diviziji živi više od 200 miliona ljudi, ali od toga je samo 83.500 adventista, što predstavlja odnos 1: 2.400. Transevropska divizija je najmanja crkvena divizija ali njene potrebe su ipak velike, kao i u drugim oblastima sveta.

Izazovi

Izazovi dosezanja sekularnog, postmodernog sveta Evrope za Hrista veoma su kompleksni. Ljudi traže društvo, ali ne Božije. Restorani i prodavnice uvek su puni, a crkve skoro prazne.

Grčka posrće pod teretom visoke stope nezaposlenosti i teške ekonomske situacije. Značajan broj od 500 adventista u Grčkoj su

imigranti koji se bore da nađu trajni posao kako bi potpomogli svoje porodice.

Crkva napreduje među imigrantskom populacijom, ali dominantna religija često ometa napore za pronalaženje neophodnih objekata koji bi se iznajmljivali za održavanje bogoslužnja.

Makedonija je mala zemlja severno od Grčke. Njeno malobrojno verništvo naporno radi na širenju jevanđelja među svojim susedima i posetiocima koji obilaze njihovu lepu zemlju. Oni žele da osnuju centar za obuku laika u kome bi oni mogli da uče o najboljim načinima za objavljivanje Božije ljubavi.

Njubold koledž se nalazi u južnom delu Engleske. To je četvoro-stepena obrazovna ustanova jedinstvena u celoj diviziji. Sa svojih 300 studenata ona predstavlja malu školu, ali sa velikim nalogom – da obučava radnike za Božije delo širom cele divizije. Jedan od najvećih izazova sa kojima se suočava ova škola je kako održati njene zgrade čvrstim i sigurnim.

Biblija 3D je inovativni plan da se hiljade ljudi upozna sa adventističkom verom preko ručno napravljenih izložbi koje bi govorele o Božijem planu spasenja u skladu sa specifičnom kulturom svake zemlje.

*Vaša sestra u Hristu,
Šarlota Iškanian*

MOGUĆNOSTI

- Ovog tromesečja darovi trinaeste subote doprineće:
- Da se osnuje evanđeoski centar za obuku u Atini u Grčkoj.
- Da se osnuje evanđeoski centar za obuku u Makedoniji.
- Da se renoviraju zgrade ženskih spavaonica na kampusu Njubold koledža.
- Da se otvori biblijska 3D izložba u svakoj uniji u diviziji.
- DEČIJI PROJEKAT: Osnovati crkvu sa slobodnijim pristupom u svakom polju rada.

MIŠELOV SAN – GRČKA

Mišel je imao velike snove. Živeo je u Demokratskoj Republici Kongo (DRK), u zemlji koja mladim ljudima ne može da ponudi nadu u bolji i kvalitetniji život. Iako je završio univerzitet, nije mogao da nađe neki pristojan posao. Želeo je da usavrši svoje znanje engleskog jezika da bi jednog dana mogao da predaje na univerzitetu. Odlučio je da otputuje u Evropu. Stigao je u Grčku sa velikim očekivanjima, ali je ubrzo otkrio da zbog teške ekonomske situacije u toj zemlji nema mnogo mogućnosti za zaposlenje. Mišel nije imao novac, posao, porodicu, ni prijatelje iz svoje otadžbine. Ipak, nije bio sam. Upoznao je mnoge koji su bili u sličnoj situaciji kao i on. Udruživši se sa nekolicinom drugih imigranata, pronašao je mesto za stanovanje. Zajedno su se borili da prežive.

Prijateljstvo iz parka

Pošto je bio bez posla, Mišel je često provodio po nekoliko sati u obližnjem parku. Tako je jednog dana upoznao Žorža, svog zemljaka. Počeli su da razgovaraju, a Žorž je ubrzo okrenuo priču na duhovne teme.

Mišel je verovao u Boga i često se molio, ali Žorž mu je o Bogu govorio nešto što nikada ranije nije čuo. Pažljivo je slušao. Kada ga je Žorž pozvao da pođe sa njim u adventističku crkvu, Mišel se osmehnuo. Poznavao je nekoliko adventista u Kongu i pročitao neke adventističke knjige. “U redu, ići ću sa tobom” – rekao je svom novom prijatelju.

U subotu, Mišel je slušao pastora koji je pozivao zajednicu da subotu drži svetom jer je Bog svet i stvorio je taj dan kao vreme koje će ljudi provoditi sa Njim i slaviti Ga.

Nakon bogoslužjenja, Mišel je zamolio Žorža da mu malo opširnije govori o suboti. Žorž je otvorio svoju Bibliju i počeli su zajedno da proučavaju. Žorž mu je objasnio svaki biblijski stih o suboti i, kada su završili svoje proučavanje, Mišel više nije imao nikakve sumnje u to da je subota sveti Božiji dan i da treba da ga svetkuje.

Mišel je nastavio da se sastaje sa Žoržom u parku i da otkriva nove biblijske istine. Proučavali su Otkrivenje, i Mišel je saznao da je ta biblijska knjiga prepuna dragocjenih informacija koje ranije nije razumeo.

Mišel je bio uzbuđen zbog svojih novih saznanja, i odmah je počeo da objavljuje radosnu vest ljudima koje je sretao. Na dan kada se Mišel krstio, krstile su se još dve osobe kojima je on svedočio o Bogu. Danas, ti novi članovi takođe govore o svojoj veri ljudima koje sreću.

Mišelova služba

Mišel i Žorž su nastavili da objavljuju jevanđelje ljudima koje viđaju u parku i svojim prijateljima. Mišel ne uspeva sam da drži biblijske časove svima, tako da pastor i drugi vernici moraju da mu priteknu u pomoć. Njegov entuzijizam pokrenuo je i druge vernike.

“Ja još uvek nemam stalan posao”, kaže Mišel, “ali Bog me je angažovao da radim u Njegovom delu u Grčkoj. Za sad je šestoro onih koje sam pozvao u crkvu kršteno, a i dvojica mojih ukućana su počeli da dolaze.

Želim da radim za Boga, i čekam da mi On pokaže gde treba da idem i šta da činim. Trudim se da upoznam što više ljudi na ulici, u nekom kafiću, ili parku, i da im govorim šta sam naučio o Isusu.”

Šira služba

Mišel odlazi u međunarodnu crkvu čiji vernici aktivno služe imigrantima kao što je i on sam, obezbeđujući hranu onima kojima je potrebna, kao i toplu odeću za zimu. “Želimo da dosegemo žitelje Atine, jednog po jednog”, kaže on.

U iznajmljenim prostorijama u kojima se okuplja, crkva organizuje raznovrsne programe kako bi zadovoljila fizičke i duhovne potrebe ljudi u svom gradu. Broj vernika raste.

“Kada sam prvi put došao ovde, imali smo oko 50 vernika, a sada više od 100 ljudi iz 16 različitih zemalja slavi Boga na ovom mestu. Potičemo iz različitih kultura i govorimo nekoliko jezika, ali svi želimo da sledimo Božiji put u svom životu”, kaže Mišel.

Međunarodna adventistička crkva u Atini raste veoma brzo i neophodan joj je veći prostor za održavanje bogoslužjenja. Međutim, zbog predrasuda od strane drugih crkava, teško je iznajmiti veliku dvoranu u ovom gradu.

“Mi vidimo da ova zajednica postaje centar službe koja će dopreti do građana Atine”, kaže Apostolos Manglis, predsednik Grčke misije. “Ovaj evanđeoski centar biće i mesto za obuku vernika, kao što je Mišel, za rad sa ljudima kako bi bili još uspešniji misionari u Grčkoj. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja omogućiće da se ostvari projekat koji će ostaviti značajan trag u Atini i celoj Grčkoj. Hvala vam što pomažete naš rad na širenju jevanđelja u ovoj zemlji.”

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- Od 10.7 miliona ljudi u Grčkoj, 98% je pravoslavno orijentisano.
- Drugim konfesijama je otežana mogućnost iznajmljivanja javnih dvorana za organizovanje predavanja ili bogoslužjenja. Vernici adventističke crkve u Atini, glavnom gradu Grčke, ne mogu sebi da priušte da kupe zgradu crkve. Deo darova trinaeste subote, pomoći će da se kupi zgrada za rastuću međunarodnu crkvu, da se obezbede dodatne prostorije za raznovrsne programe i seminare, kao za i obuku vernika laika.
- Za više informacija o ovom projektu, pogledajte tromesečni misioniski DVD, dostupan preko subotne škole ili na sajtu www.AdventistMission.org.

12. oktobar 2013.

STAJATI ZA SVOJU VERU – GRČKA

Viktorija ima 14 godina i učenica je osnovne škole u Atini. Ona ide u državnu školu, a njen obrazovni program obuhvata i časove veronauke dvaput sedmično. “Religiozno obrazovanje je obavezno”,

objašnjava. "Samo deca koja nisu hrišćanskog porekla, kao što su muslimani ili budisti, mogu biti izuzeti sa tih časova."

"Većina učenika nije mnogo zainteresovana za čas veronauke", dodaje. "Oni ne čitaju svoju Bibliju, niti biblijske priče i ne znaju da odgovore na pitanja koja postavlja učiteljica. Ona postavlja pitanja u vezi sa pričama koje smo proučavali. Pošto se druga deca ne javljaju da odgovore, obično me učiteljica traži pogledom, znajući da ja znam odgovor."

Viktorijina odluka

Nakon časa neki učenici pitaju Viktoriju kako tako mnogo zna o pričama sa časova veronauke. Viktorija im odgovara da svake sedmice ide u crkvu u kojoj proučava Bibliju zajedno sa drugom decom. "Pročitala sam te priče u Bibliji", odgovara.

Dok se vraćala kući iz škole, Viktorija je odlučila da ponese svoju Bibliju na čas veronauke. *Možda će to pomoći drugim učenicima da uvide da je Bog stvaran, a Njegova Reč značajna* – pomislila je. Tako je Viktorija počela da donosi svoju Bibliju na časove veronauke. Ponekad je u knjizi iz koje su učili nedostajao glavni biblijski zaključak, tako da je Viktorija u više navrata tražila od učiteljice dozvolu da pročita celokupnu priču iz Biblije. Učiteljica se obično slagala sa tom idejom.

Ohrabrena otvorenošću svoje učiteljice, Viktorija je pozvala svoje školske drugove da donesu svoje Biblije, ukoliko ih imaju, kako bi mogli zajedno da čitaju i prate lekcije direktno iz nje. Želela je da njeni školski drugovi saznaju kako je određena priča zapisana u Božijoj Reči. Međutim, većina dece je imala samo Novi zavet, tako da su samo slušali dok je Viktorija čitala iz Biblije.

Božiji blagoslov

"Moji školski drugovi i učiteljica poštuju moje versko opredeljenje", kaže Viktorija. "Mnoga deca koja ne idu u državnu crkvu teško mogu to da shvate. Osećam se tako blagosloveno jer mi Bog daje

hrabrost da stojim za svoju veru i deluje na druge da uvide značaj poznavanja Božije Reči”.

Viktorija ne govori mnogo na časovima te joj je potrebna dodatna snaga da stoji za svoju veru. Jednog dana je Viktorijina učiteljica videla njenog oca kako je čeka ispred škole. Prišla mu je i rekla: “Bla-gosloveni ste što imate ćerku kao što je Viktorija.”

Prilika da se podeli

Jednog dana nakon časova, Viktorijina drugarica, Anđela, zaustavila ju je na hodniku i pitala: “Možemo li da razgovaramo?” Dve devojčice su se malo izdvojile iz grupe i Anđela je iznela problem koji ima kod kuće: “Moj otac govori ružne stvari o mojoj majci”. Po-crvenela je dok se borila da ne zaplače: “Mislim da planiraju da se razvedu”, dodala je.

Viktorija je saslušala svoju drugaricu pažljivo i u tišini. Kada je Anđela završila, rekla joj je da Isus može da joj pomogne u ovim teškim vremenima. “Moraš to reći Isusu, kao što si rekla meni. Traži Njegovu pomoć. On te voli i pomoći će ti. Samo treba da veruješ.”

Sledećeg dana Viktorija je donela Bibliju i poklonila Anđeli. Na-pisala joj je i posvetu – nekoliko biblijskih tekstova koje je Anđela mogla podeli sa svojom porodicom. Obećala joj je da će se moliti za nju i njenu porodicu. “Želela sam da ona sazna da može sa Isusom da razgovara kao što razgovara sa svojim prijateljima”, kaže Viktorija.

Ona i njeni roditelji su se molili za Anđelu i njenu porodicu. Ro-ditelji su ohrabrivali Viktoriju da se moli za svoju drugaricu kad god je to moguće. Inače, u Grčkoj ljudi ne dozvoljavaju pripadnicima druge vere da se mole za njih, niti žele da razgovaraju sa njima.

Nije mnogo vremena prošlo a Anđela je sa neskrivenim uzbude-njem u glasu rekla svojoj prijateljici da je njena majka pronašla sve one stihove u Bibliji, i da ih porodica zajedno čita. “Rekla sam svojim roditeljima da si se molila sa mnom” – kazala je Anđela. “Sada čita-mo tekstove iz Biblije i molimo se zajedno. Moj otac se više ne sva-đa niti više kao što je ranije činio, i moji roditelji izgledaju srećnije. Hvala ti! Hvala ti!”

Viktorija se samo osmehnula. Znala je da je Bog odgovorio na nje-
ne molitve. "Nadam se da će i druga deca na časovima veronauke sa-
znati dovoljno o Bibliji i Isusu, i da će Ga zavoleti kao ja. Želim da zna-
ju da ja stojim čvrsto za ono u šta verujem", kaže ova hrabra devojčica.

Poziv

Ljudi u Grčkoj su često nepoverljivi i puni predrasuda prema pri-
padnicima drugih veroispovesti. To dodatno otežava širenje Božije
ljubavi. Ovog tromesečja deo darova trinaeste subote, pomoći će da
vernici u Grčkoj dosegnu do drugih ljudi putem ličnog svedočenja i
da se obuče kako da još uspešnije šire svoju veru. Hvala vam što dopri-
nosite da se vest o Isusu objavljuje pomoću ovog značajnog projekta.

Dodatne informacije

Grčka se prostire na planinskom poluostrvu na jugoistoku Evro-
pe. Njena teritorija obuhvata više od 2.000 ostrva. Ne postoji ni jedna
tačka u Grčkoj koja je više od stotinak kilometara udaljena od mora.

Grčka kao moderna država uspostavljena je u 19.veku, iako neki
grčki gradovi – države potiču iz perioda od 1.000 godina pre nove
ere.

Glavni grad je Atina – grad čija se istorija proteže unazad do
1.400. godine pre nove ere. U antičko doba Atina je bila uticajni cen-
tar kulture, filozofije i umetnosti i smatra se sedištem zapadne civi-
lizacije. Danas ovaj grad ima populaciju od oko 650.000 stanovnika.

19. oktobar 2013.

BRAĆA – GRČKA

Gabi i njegova porodica šetali su stazom kroz park u blizini nji-
hovog doma u centralnom delu Grčke. Hladnjikavi jesenji povetarac
kovitlao je osušeno lišće. Staza je vodila do obližnje ulice na kojoj su
stajala dva mladića i prosila. Momci su nespretno prolazili između

automobila koji su stajali na semaforu. Išli su od jednih do drugih kola i prosili. Kada ih je čuo kako govore, Gabi je shvatio da su Rumuni, njegovi zemljaci.

“Zašto prose?” –pitao je Gabijev sin Semjuel povukavši oca za rukav. Gabi nije znao šta da mu odgovori. Nije imao novca da da ovim momcima, tako da je samo ćutke poveo svoju porodicu prema kući. Međutim, pitanje je odzvanjalo u njegovoj glavi: *Zašto ovi momci prose na ulici u Grčkoj? Gde su njihovi roditelji?* Nije imao odgovor na ta pitanja.

Gabijeva potraga

Gabi i njegova porodica napustili su svoju domovinu, Rumuniju, i došli u Grčku u potrazi za poslom. Međutim, Grčku je pogodila teška ekonomska kriza tako da nisu uspevali da pronađu stalan posao. Rastezali su ono malo novca što su imali kako bi platili iznajmljeni smeštaj i skromnu hranu. Ali misli o momcima iz Rumunije koji su prosili na ulici proganjale su Gabija. Sledećeg dana ih je potražio, ali nisu bili pored semafora. Ipak, uspeo je da stupi u kontakt sa Petrom, čovekom koji je poznao ova dva momka. “Oni su braća”, rekao je Petar. “Neko ih je unajmio da čuvaju ovce.” Gabi je osećao da su momci u nekakvoj opasnosti, ali Petar nije mogao da mu kaže ništa više. Tužan što ih nije pronašao, pomolio se da budu bezbedni i da ih pronađe. Međutim, to mu nikako nije polazilo za rukom...

Sedam meseci kasnije, neko je pokucao na vrata Gabijevog stana. Bio je to Petar sa jednim od dvojice braće. „Ovo je Kostel”, kazao je. U dečakovim očima ogledao se strah.

“Uđi, Kostel”, pozvao ga je Gabi. “Ovde si bezbedan.” Osećajući da mu dečak ne veruje, nastavio je: “Ovo je sada i tvoj dom. Odsada si deo naše porodice kao i moja deca.”

Izgubljen i nađen

Kostel je najpre malo oklevao, a zatim ušao u sobu. Gabi mu je pokazao gde može da odloži nešto malo stvari što je imao sa sobom. “Ovu sobu ćeš deliti sa mojim sinom”, rekao mu je. Dečak se najpre

osvrnuo oko sebe, a zatim je spustio torbu i nekoliko novčića na komodu. Sledećeg jutra pošto se probudio, odmah je prebrojao svoje novčiće. Sve je bilo tu. *Možda je ovo mesto ipak sigurno*, pomislio je. Ostao je tu nekoliko dana, a onda je rekao Gabiju da želi da ide. Gabi ga je molio da ostane, ali Kostel je odlučno prebacio svoju malu torbu preko ramena i krenuo ka vratima. “Molim te, dođi kad god hoćeš, biću ovde za tebe.” A onda je momak otišao, ostavljajući prazninu u Gabijevom domu i težinu u njegovom srcu.

Mesec dana kasnije, Kostel se vratio. Bio je još mršaviji i uplašeni-ji. Gabi ga je toplo pozdravio i pozvao da uđe. Ubrzo je saznao da mu je neki novi “prijatelj” uzeo sav novac, ostavljajući ga da se potuca po gradu. “Ovde si dobrodošao i možeš ostati dokle god želiš”, podsetio ga je Gabi.

Kasnije se Gabi raspitivao za njegovog brata. “Kristi je bolestan”, odgovorio je Kostel sav uplakan. “Primoran je da radi.” Gabi je obećao da će pronaći Kristija i dovesti ga kod sebe kući. Međutim, nika-ko nije uspevaio da ga nađe. Cela Gabijeva porodica molila se Bogu da zaštiti Kostelovog brata. Meseci su prolazili bez ikakvih informa-cija o njemu. A onda se jednog dana Kristi pojavio na Gabijevim vratima.

Ponovo zajedno

Kostel je pozdravio svog brata i pokazao mu gde će da spava i gde može da odloži svoje stvari. “Sada si u svom domu”, kazao je Kostel svom bratu, ponavljajući ono što je Gabi njemu rekao kada ga je prvi put primio u svoj stan. “Nemaš razloga za strah.”

Dok se porodica okupljala radi molitve i bogoslužjenja, Kristi je pažljivo slušao. Pokazivao je interesovanje za čitanje Biblije, tako da je Gabi uskoro počeo da proučava biblijske istine sa njim. Za razliku od njega, Kostel se opirao Bogu. Nije mogao da prihvati misao da je Isus umro za njega. Ipak, vremenom je počeo da sluša razgovore o Bogu koje je Gabi vodio sa njegovim bratom. Gabi se trudio da uvek pronađe pravi odgovor na pitanja koja su mu momci postavljali, i usrdno se molio za njih. Vremenom se Kostel, kao i njegov brat, potpuno otvorio za delovanje Božijeg Duha, tako da je Gabi pozvao lokalnog adventističkog pastora da dođe da proučava sa momcima.

U toku jednog proučavanja došli su do stiha: “*Danas, ako glas Njegov čujete, ne budite drvenastih srca, kao kad se progneviste*” (Jevrejima 3:15). Nedugo zatim, Kristi je predao svoje srce u Božije ruke. Vrlo brzo nakon toga, to je učinio i Kostel.

Gabi i njegova supruga proslavili su krštenje momaka posvećujući nanovo svoj život Hristu. Braća provode sate u čitanju Biblije i učenju kako da proslave Boga. Gabi i njegova porodica i dalje se bore sa teškom finansijskom situacijom, ali su zahvalni Bogu što je na njihov put poslao ova dva mladića. Oni su pomogli celoj porodici da shvati šta znači voleti Boga i bližnje i deliti Njegovu ljubav sa drugima.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se obezbedi evanđeoski centar u kome će ljudi moći da se podučavaju o Božijoj ljubavi, kao i o načinima na koje mogu objavljivati Božiju ljubav drugim ljudima u Grčkoj. Hvala vam što dajete svoj doprinos da se taj san ostvari.

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- Ekonomija Grčke bila je u usponu tokom proteklih 50 godina, ali nedavna ekonomska kriza dovela je do velike nezaposlenosti. Pogoršana ekonomska situacija posebno je teško pogodila imigrante iz siromašnih afričkih i evropskih zemalja koji žive u Grčkoj. Oni ne mogu da nađu stalno zaposlenje i nalaze se na dnu društvene lestvice.
- Među imigrantima ima i adventista koji se trude da pomognu svojim zemljacima koji tumaraju gradovima bez ikakve nade. Oni svojim bližnjima govore o veri u Hrista. Na taj način, crkve brzo rastu i postaju tesne za sve veći broj novih Hristovih sledbenika. Crkvama u ovom delu sveta neophodne su veće prostorije za njihove aktivnosti.
- Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se obezbedi stalno mesto za bogoslužbene aktivnosti internacionalne adventističke crkve u Atini.

26. oktobar 2013.

OTVORENA VRATA – GRČKA

Iskustvo mladića po imenu Konstantinos:

Pre tri godine saznao sam da moja majka boluje od raka dojke. Bio sam zbunjen i potpuno skrhan. Kako je Bog mogao da dozvoli da se to desi mojoj majci? Da li će umreti i ostaviti nas same? Moji prijatelji to nisu mogli da razumeju i osećao sam se potpuno usamljenim – nisam imao nikoga sa kime bih mogao da podelim svoje misli.

Jednog dana sam je zatekao kako plače u svojoj sobi. Kada me je primetila, pozvala me je da uđem. “Sve je u redu”, rekla je kada je videla strah u mom pogledu. “Bog je sa nama i zaštitice nas.” Pozvala me je da pročitam tekstove iz njenih omiljenih psalama. “Davidove reči me ispunjavaju mirom”, kazala je. “Pomoći će i tebi.”

Pronaći Boga u Njegovoj Reči

Klimnuo sam glavom. Kako sam mogao da joj kažem da nisam više bio siguran da se Bog brine o meni od kada sam video šta se desilo našoj porodici?

Operacija moje majke protekla je u najboljem redu i opet smo lepo živeli, ali ja sam se i dalje pitao da li se Bog zaista brine o meni, običnom detetu.

Jedne noći izvukao sam Bibliju sa police i pustio da padne na pod. Otvorila se na priču o Jovu. I tako sam, čitajući priču o Jovu, počeo da uviđam da, ako je Jov mogao da ima takvo poverenje u Boga, onda mogu i ja.

Ponovo sam počeo da čitam Bibliju i osetio sam kako Bog deluje u mom životu. Što sam više čitao, to sam više osećao Božije prisustvo u mom životu. Shvatio sam da je Bog upotrebio bolest moje majke kako bi dopro do mog srca i pokazao mi koliko me voli i kako se brine o meni. Ono što tada nisam znao to je da je On na taj način jačao moju veru za iskušenja koja su dolazila.

Dedin izazov

Moj deda je bio tipičan Grk, tradicionalista, čvrst i tvrdoglav. Moja porodica i ja smo adventisti, a deda je koristio svaku priliku da ismeva našu veru. Optuživao nas je i nagonio da se stalno povlačimo i branimo. Počeli smo da izbegavamo razgovore na temu religije. Moji roditelji su toliko očajavali što ne mogu da mu objasne da ga Bog voli i brine se o njemu.

A onda smo saznali da je deda oboleo od raka pankreasa. Rak se brzo širio i doktori su prognozirali da neće još dugo živeti. Na svoj tvrdoglavi način, deda je počeo da planira svoj pogreb. Ipak, znao sam da je ljut i obeshrabren.

Bio je u bolnici i u velikim bolovima, ali je zabranio da mu dođemo u posetu. Nije želeo da ga gledamo dok polako umire. Ja sam ipak otišao. Na moje iznenađenje, počeo je da mi postavlja pitanja o Bogu.

“Zašto je, po tvom mišljenju, Bog dao Deset zapovesti?” – pitao me je.

Pažljivo sam razmislio pre nego što sam odgovorio. “Bog nam je dao Deset zapovesti da nas vode kroz život. On nam ih nije dao da bi nas osudio, već da bi nas privukao k sebi.” Za trenutak se deda zamislilo nad mojim rečima, a onda mi je postavio sledeće pitanje: “Kako znaš da te Isus voli?”

Dok sam razmišljao kako bih odgovorio na to, kroz glavu mi je prostrujala misao da me je Bog, u stvari, pripremao za ovaj razgovor od trenutka kada se majka razbolela. Skrušeno, ali ohrabren, približio sam se još više dedinom krevetu i pronašao biblijski tekst na koji me je Bog uputio kada su me mučile sumnje. U toku nekoliko narednih sedmica deda i ja smo vodili razgovore o Bogu. Moji roditelji se nisu usuđivali da razgovaraju sa dedom o religiji jer nisu želeli da ga razljute, ali Bog je meni otvorio vrata da bih mogao da razgovaram sa njim, da u njemu probudim nadu i želju da, pre nego što umre, preda svoj život u Hristove ruke. Bio sam počastvovan i zadivljen načinom na koji je Bog upotrebio mene, običnog tinejdžera.

Promenjeno srce

Pred kraj života deda više nije mogao da govori, ali sam u njegovim očima mogao da vidim spokoj kakav nikada ranije nisam video. Bio sam uveren da je Bog upotrebio moje iskustvo kako bi pomogao mom dedi da shvati da ga je Isus oduvek voleo. Ja znam da ću ponovo videti dedu kada Isus bude došao. A onda, kada se budemo sreli, imaćemo celu večnost da razgovaramo. Često mislim na stih iz Otkrivenja: *“Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom”* (Otkrivenje 3:20).

Bolest moje majke pomogla mi je da uvidim kako Bog kuca na vrata mog srca želeći da uđe. A bolest mog dede mi je pružila priliku da podelim sa njim Božiju ljubav koja je delovala tako što je otvorila vrata njegovog srca. Naša crkva u Grčkoj je mala. Ona broji samo nekoliko stotina vernika u celoj zemlji. I pored toga, Bog ima velike planove za nas. On planira da nas vodi i uči kako da delimo njegovu ljubav sa milionima ljudi koji, poput mog dede, nikada ranije nisu otvorili svoja srca za Božiju bezgraničnu ljubav. Ovog tromesečja deo darova trinaeste subote pomoći će nam da dosegneemo milione ljudi u Grčkoj koji tek treba da čuju da ih Isus voli.

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- Iako u Grčkoj 98% stanovništva pripada pravoslavnoj veri, većina ih je usredsređena na tradicije i obrede, a ne na Hrista.
- Protestanti u Grčkoj čine oko 1% populacije. Naša crkva broji nešto više od 500 vernika. To je razmera od 1 : 20.000. Letina je spremna, ali radnika na polju ima malo.
- Deo darova ovog tromesečja pomoći će da se kupi zgrada za evanđeoski centar u glavnom gradu, 0Atini.
- Za više informacija o ovom projektu pogledajte adventistički misioniski DVD ili posetite veb-sajt www.AdventistMission.org.

02. novembar 2013.

OBUKA ZA VOĐE – ENGLSKA

Aneta je bila novokršteni vernik. Želela je da studira teologiju, ali nije bila sigurna da će imati dovoljno novca za studije na Njubold koledžu. Vođa omladine njene lokalne crkve predložio je ovoj mladoj devojci da se obrati Danskoj uniji za pomoć pri plaćanju školarine. Poslala je molbu i uskoro bila prihvaćena.

“Znam da je Bog taj koji je želju za proučavanjem Biblije stavio u moje srce”, kaže Aneta. “Toliko sam toga novog naučila na Njuboldu! Imamo mnogo grupa koje proučavaju Bibliju i razgovaraju o njenim istinama. Tu sam naučila da prihvatam tuđe mišljenje, čak i kada se razlikuje od mog. Kroz te diskusije sam postala zrelija osoba”.

Aneta nije sigurna kakvi su Božiji planovi za njen život. “Prepuštam te planove u Njegove ruke”, izjavljuje.

Njuboldova služba milionima

Njubold koledž je jedina institucija za postdiplomske teološke studije u Transevropskoj diviziji. Nalazi se u okolini Londona i služi mnogobrojnim studentima iz mnogih zemalja divizije i celog sveta.

“Njubold predstavlja jednu multietničku sredinu”, kaže Filip Braun, glavni direktor koledža. “Studenti dolaze da odslušaju jedan semestar, godinu dana, ili četiri godine kako bi dobili diplomu ili zvanje. Neki dolaze da nauče engleski jezik, drugi da studiraju teologiju. Većinom su to adventisti, ali neki čak ni ne znaju ko su adventisti. Takav spoj raznolikosti doprinosi još većem bogatstvu učenja i otkrivanja novih stvari.”

“Ako postojiš”

Marija je odrasla u Makedoniji. Često se osećala usamljenom i obeshrabrenom. Čeznula je da bude prihvaćena. Često se molila: “Bože, ako si živ, molim Te, pomози mi!” Jedne noći sanjala je anđela koji joj se prikazao i uveravao je da je Bog voli. Probudila se ispunjena radošću.

Nakon srednje škole, Marija se preselila u Englesku da bi radila kao bebi-siterka i usavršila svoje znanje engleskog jezika. Nažalost, porodica u kojoj je bila smeštena loše je postupala prema njoj. Još jednom se osetila napuštenom. A onda je upoznala jednu devojkicu, takođe iz Makedonije, koja je pozvala u crkvu. Marija je otišla željna druženja i spremna da oproba svoje znanje engleskog jezika. Bogoslužjenje je bilo toliko drugačije od onog što je poznavala, da nije znala kako da se postavi. Nakon bogoslužjenja, jedna makedonska porodica je pozvala kod njih na ručak. Dali su joj primerak knjige *“Put Hristu”*. Vrativši se u svoj dom, progutala je knjigu za nekoliko sati. Molila se: *“Bože, ako postojiš, molim te pomoz mi da nađem posao i bolje mesto za život.”* Dva dana kasnije Bog je odgovorio na njenu molitvu. Porodica kod koje je bila na ručku sada je pozvala da dođe da živi sa njima i postane deo njihove familije. Godinu dana kasnije Marija je predala svoj život Hristu zatraživši da bude krštena. Posle izvesnog vremena, Marijina viza je istekla i ona je morala da se vrati u Makedoniju da završi svoje studije. Kod kuće, porodica je vršila pritisak na nju da se odrekne svoje nove vere. Ožalošćena, Marija je molila Boga da joj pokaže put kojim treba da ide.

Bog joj je pomogao da shvati da treba da se vrati u Englesku, na Njubold koledž, tamo gde je prvi put upoznala Hrista. Danas, ona studira teologiju na Njuboldu. “Bog mi je dao sve ono što je obećao”, kaže. “Sada znam, i sa sigurnošću mogu da kažem da će me On voditi i u ostatku mog života.”

Saditi seme

Linini roditelji su radili u crkvi u njenoj otadžbini, na Madagaskaru. Ona je upisala Njubold koledž kako bi usavršila svoje znanje engleskog jezika i mogla da bude bolji prevodilac. Ali Bog je imao druge planove i tako je ona, nakon završetka studija, ostala da radi u školi.

“Njubold privlači mlade ljude iz toliko različitih kultura”, kaže. “Ovde sam zaista mnogo naučila”.

Lin je upoznala jednu devojkicu iz Hrvatske koja joj je rekla da se nikada ranije nije molila. Ona je kazala Lini da je došla prvenstveno da bi naučila engleski jezik, a onda je primetila da su studenti u toj

školi uglavnom hrišćani. Zato je zamolila Linu da joj pomogne da nauči kako da se moli.

“Razgovaraj sa Bogom kao što bi razgovarala sa svojim prijateljem”, posavetovala je Lina devojkicu. “On zna tvoje pobude i tvoja dela, tako da ne treba da se kriješ od Njega. Samo razgovaraj sa Njim.” Tako se tog dana ova devojkica molila prvi put u svom životu. Kada je završila lice joj je bilo užareno. Razgovarala je sa Bogom! Nakon toga, ova devojkica nije propustila nijedno bogoslužjenje u kampusu. Lin se i dalje moli da Bog nastavi da zaliva seme vere koje je posađeno u srcu ove mlade devojkice, i da ono donese plod.

Obuka za vođe

Profesori na Njuboldu ne drže klasična predavanja, oni obučavaju studente da sami razmišljaju, da procenjuju odgovore i rešavaju probleme. Ova škola stvara vođe za Transevropsku diviziju i svet.

Ali, škola se suočava sa određenim izazovima. Ona mora da održi standard sigurnosti i zdravlja. Učionice moraju biti sigurne, a spavaonice mesta zdrava za život. Deo darova ovog tromesečja upotrebiće se za dogradnju ženskih spavaonica na koledžu, kako bi se stvorilo zdravije životno okruženje za ove mlade osobe – buduće vođe crkve. Hvala vam što pomažete da Njubold koledž nastavi da daje doprinos kvalitetnijem adventističkom obrazovanju mladih.

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- Njubold koledž je jedina adventistička obrazovna ustanova te vrste u Transevropskoj diviziji.
- U Njuboldu studiraju mladi iz više od 60 zemalja, sa svih kontinenata. Neki ostaju samo godinu dana, dok drugi studiraju četiri ili pet godina.
- Sa tolikim brojem studenata različitih nacionalnosti, smeštaj predstavlja veliki izazov. Nove, proširene spavaonice predstavljaju imperativ za zdravlje i bezbednost svih 240 studenata koji žive na kampusu.
- Deo darova trinaeste subote pomoći će da se renoviraju ženske sobe na Njubold koledžu.

09. novembar 2013.

PRONAĆI SVOJE MESTO – ENGLSKA

Melisa je otišla u svoju sobu na Njubold koledžu. Kada bi je neko od drugih studenata pozdravio, samo bi se nasmešila. Njeno znanje engleskog nije bilo baš tako dobro kao što je mislila. *Oh, kako bih volela da sam ozbiljnije učila engleski*, mislila je. Ali brzo je napredovala i nije se osećala toliko usamljenom kada je shvatila da ni drugi studenti ne znaju engleski ništa bolje od nje. Divila se tom međunarodnom skupu studenata na Njuboldu. Tu je bilo studenata sa četiri različita kontinenta, a neki uopšte nisu ni znali engleski jezik.

Predavati i učiti

Kim, njena cimerka iz sobe, bila je iz Koreje, i njih dve su se sa mukom međusobno sporazumevale. Njihovi razgovori su se obično ticali škole, posla i privatnog života. Međutim, jednog dana Kim je nekoliko minuta razmišljala u tišini, a zatim pogledala Melisu i pitala: “Kako ja mogu poverovati u Boga?”

To pitanje je iznenadilo Melisu koja je mislila da je Kim hrišćanka. “Možeš li me naučiti nečemu o Bogu?” – nastavila je Kim. Melisa se pitala odakle da počne i kako da joj sve to najbolje objasni. Ona je odrasla u hrišćanskoj porodici. Njen deda je bio adventistički pastor, ali njoj su, u tom trenutku, nedostajale prave reči. *Kako da počnem?* – pitala se dok se molila u sebi.

Te godine su Kim i Melisa provele dosta vremena razgovarajući o Bogu. Melisa je shvatila da je Bog upotrebljava da svoju prijateljicu upozna sa Njim. Tokom tih razgovora, razumela je šta zapravo znači deliti svoju veru sa nekim. A, istovremeno, deljenjem vere, Melisina lična zajednica sa Bogom postajala je sve bliskija. Ponekad bi Kim zatražila da se Melisa moli sa njom. Melisa bi se pomolila, a zatim bi se Kim pomolila na korejskom. Melisa je bila toliko uzbuđena zbog njihovih razgovora da često nije mogla da spava. “Posmatrala sam kako vera moje prijateljice raste, i to bi me zadivilo”, kaže Melisa.

“Kako da se molim?”

Jedne večeri kad su svetla već bila pogašena, Kim je prošaputala da bi želela da se pomoli. Devojke su provele nekoliko minuta u potpunosti tišini i Melisa se pitala zašto njena prijateljica čuti. A onda je Kim prošaputala: “Melisa, kako da počnem sa molitvom?”

“Moli se Bogu kao što bi razgovarala sa prijateljem”, tiho je rekla Melisa. I Kim je počela da se moli.

Drugom prilikom, Kim se molila: “Hvala ti, Bože, za ovaj divan dan. Melisa, kakav si ti dan imala?” Melisa se iznenadila, jer nije bila navikla da ljudi prekidaju molitvu da bi razgovarali sa nekim drugom. A onda je shvatila da molitva može da bude više od dijaloga između Boga i jedne osobe. To bi mogao da bude razgovor između prijatelja. Kim je upravo ukazala Melisi na tu novu dimenziju odnosa sa Bogom. Bilo je tako lepo posmatrati je kako Ga upoznaje.

Pred kraj školske godine, Kim je pred jednom grupom studenata izjavila da je postala hrišćanka. Melisa se jedva uzdržala da ne zaplače. *Bog me je upotrebio da dovedem Kim Isusu, razmišljala je. Zbog toga sam na Njuboldu – da naučim kako da pomognem drugima da dođu do Boga.*

Pronaći svoje mesto

Melisa sada jasnije shvata zašto je Bog pozvao da studira teologiju na Njubold koledžu. Ona, kao i većina studenata sa Njubolda, pripada grupi koja nije rodnom iz Engleske, u kojoj se ova škola nalazi.

Melisa se na fakultetu ne oseća kao da je u manjini po bilo kom osnovu. Jedna trećina studenata teologije je ženskog pola. “To ne znači da ćemo sve postati pastori”, kaže Melisa, “ali neke hoće. Ja želim samo da se što bolje pripremim da služim Bogu gde god me pozove. Razmišljanje o tome me zaista uzbuđuje.

Ponekad sam pomalo nostalgična – nedostaje mi kuća”, dodaje iskreno. “Moj dom u Norveškoj je samo na dva sata letom odavde, ali ne mogu često da idem kući. Ipak, nije mi žao što studiram ovde. Naši profesori i predavači stavljaju pred nas akademske izazove. Pomažu nam da samostalno razmišljamo i ohrabruju nas u našoj veri.

Drago mi je što sam ovde. Znam da me Bog obučava i priprema za budućnost”, dodaje. “Ne znam kako i šta će dalje biti, ali znam da će me Bog upotrebiti.”

Potrebe Njubolda

Njubold koledž je mala škola koja obavlja značajan posao. On nudi različite programe obrazovanja. Finansiranje uvek predstavlja izazov, ali škola mora održavati svoj visoki standard. Nadogradnja se mora redovno vršiti kako bi se ispunili zahtevi za smeštajem velikog broja studenata.

Jedna neodložna potreba je nadogradnja ženskog bloka, upravo onog dela u kome je Melisa predstavila Isusa svojoj prijateljici Kim. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se dovrši nadogradnja i osiguraju stabilni, zdravi uslovi za devojke i žene koje tu borave za vreme svog studiranja.

Informacije od značaja za misionstvo

Transevropsku diviziju (TED) čini više od 20 zemalja. Glavna centrala ove divizije nalazi se u okolini Londona u Engleskoj. Sa oko 83.500 vernika, ona je najmanja od svih 13 svetskih divizija Hrišćanske adventističke crkve. U ovoj diviziji proporcija je: jedan vernik adventističke crkve na svakih 2.400 ljudi.

Obrazovanje mladih adventista za službu u Božijem delu osnovni je prioritet vođstva crkve, a Njubold koledž ima zadatak da pruži takvu obuku. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja omogućiće da se završi nadogradnja ženskog bloka što će doprineti boljim, sigurnijim i zdravijim uslovima života za žene koje se pripremaju da služe Bogu u svojoj crkvi.

16. novembar 2013.

ŽIVOT PUN ZNAČENJA – ENGLSKA

Rođena sam u jednoj maloj zemlji koja je za vreme komunizma bila deo Sovjetskog Saveza. U tom ateističkom okruženju moj otac je radio kao adventistički pastor.

Naši roditelji su bili iskreni prema nama i govorili nam o svim opasnostima sa kojima bismo se mogli suočiti kao hrišćani. Znali smo da je otac, zbog svoje vere, jednom prilikom bio zatvoren u ustanovi za mentalno obolele. Zbog svega toga, naučila sam da budem tiha, da se držim po strani, da ne privlačim pažnju na sebe.

Moja braća i ja pohađali smo javnu, državnu školu, jer adventističkih škola nije bilo. Dok sam odrastala, moja vera i hrabrost su rasli i sazrevali sve dok nisam postala spremna da stojim za svoja uverenja i krstila se u adventističkoj crkvi.

Nada u svetliju budućnost

Komunizam je pao i naše slobode su polako postajale sve veće. Nakon srednje škole studirala sam lingvistiku, nauku o jeziku. Kada sam završila školovanje, bilo mi je ponuđeno radno mesto na katedri za lingvistiku u grupi za lingvistička istraživanja. Uz dobra primanja koja sam imala malo sam se opustila. Dani kada sam se pitala šta ćemo imati za jelo i da li ću imati kaput za hladne zimske dane ostali su iza mene. Konačno sam mogla u potpunosti da se brinem za sebe.

Naredne godine bio mi je ponuđen posao lektora. Bila sam opijena uspehom. Moj supervizor me je pozvao da nastavim svoj doktorat. Ali, ubrzo sam shvatila da mi nešto nedostaje. Život mi se nekako počeo činiti beznačajnim. Shvatila sam da, šta god budem radila, ništa se značajnije neće promeniti.

Kada sam saopštila svom supervizoru i kolegama da želim da uzmem pauzu od godinu dana kako bih razmislila o svom životu, i da bih možda studirala teologiju, nisu mogli da poveruju. Mislili su da sam poludela. “Tvoje ime se nalazi na vratima kancelarije glavnog univerziteta u zemlji. Zašto bi htela da napustiš sve to?” – pitali su me.

Ja nisam mogla da razumem njihovu brigu. Čak su i moji roditelji dovodili u pitanje moje želje i odluke. “Da li ćeš se vratiti na univerzitet i nastaviti da radiš na svom doktoratu nakon godinu dana studiranja teologije?” – pitali su. Ja sam samo klimnula glavom. Čak ni ja sama nisam bila sigurna zašto napuštam ovako dobro radno mesto da bih studirala teologiju. Ljudima sam govorila da želim da steknem nova iskustva, da upoznam različite kulture i sretnem nove ljude. Ali, u stvari, glas u mojoj glavi me je nagonio da krenem tim putem. Možda će me, nakon godinu dana studiranja teologije, taj glas ostaviti na miru kako bih mogla da se vratim svojim studijama lingvistike.

Put koji menja život

Napustila sam univerzitet i upisala teologiju na Njubold koledžu, adventističkom koledžu u Engleskoj. Upisala sam nekoliko teoloških tečajeva koji su me interesovali i shvatila da mi proučavanje religije pričinjava veliku radost. Našla sam duhovne mentore i profesore koji su proširivali moj vidokrug i shvatanje života. Pre nego što se školska godina završila, znala sam da želim da diplomiram teologiju. Shvatila sam da su ove teološke studije mnogo više nego samo intelektualni napor. To je postalo iskustvo i put koji menja život.

Na kraju prve godine studiranja na Njuboldu, vratila sam se kući. Razgovarala sam sa porodicom i otišla da posetim univerzitet. Videla sam svoje ime na vratima kancelarije, ali me to nije ispunilo radošću. Nisam videla svoju budućnost na tom mestu. Znala sam da Bog želi da nastavim svoje studije na Njuboldu. Osoblju mog lingvističkog univerziteta rekla sam da se neću vratiti jer sam prihvatila da idem putem kojim me Bog vodi.

Kada sam se vratila na Njubold, pridružila sam se jednoj studentskoj grupi i timu za crkvene aktivnosti i pomagala u koordinaciji svih službi na kampusu. Jednog dana sam shvatila da je osećanje ništavnosti koje me je ranije mučilo zamenjeno osećanjem pripadnosti nečemu mnogo većem od mene same. Shvatila sam da je Bog dao mom životu pravo značenje. Po svetovnim standardima, moj život ne izgleda posebno zanimljivo, ali u stvarnosti je ispunjen blagoslovima na jedan nov način. Moj život možda nije više finansijski obezbeđen, ali je ispu-

njen. Bog me vodi na mesta na kojima nikad nisam mislila da ću biti, i osećam se ispunjeno, iako se suočavam sa neizvesnom budućnošću.

Božiji planovi za budućnost

Uskoro ću diplomirati. Kada razmišljam o budućnosti, uviđam da je Bog doveo do neverovatne promene u mom životu. Uzeo je mene, tihu devojkicu koja dolazi niotkuda, i pozvao me u Njegovo delo. On ima planove sa mnom i ja sa poverenjem i uzbuđenjem čekam da vidim gde će me odvesti.

Bog ima posebne planove sa svakim od nas. Mnogi mladi ljudi iz Trans-evropske divizije upoznali su Božije planove tokom studija na Njubold koledžu u Engleskoj. To je mala škola sa velikim zadatkom. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se obnovi ženski blok spavaonica. To će omogućiti da još mnogi mladi ljudi dođu tu na studije i pronađu Božji put ka životu punom smisla.

DODATNE INFORMACIJE

- Njubold koledž je osnovan 1901. godine i nalazi se na sat vremena vožnje od Londona.
- Homer Salisberi je bio prvi direktor Njubold koledža. On je, kao osnovni cilj škole, ustanovio sledeće: "Najveći cilj ove ustanove je voditi studente ka tome da nauče kako da razmišljaju, da razmišljaju ispravno i da ono što nauče upotrebe u svom životu." Taj cilj, potpomognut visokim standardima i učenjem adventističke crkve, doveo je do onoga što je Njubold koledž postao za više od jednog veka.

23. novembar 2013.

TO JE GUŽVA! – ENGLESKA

"Molim vas!" – govorio je devetogodišnji Tomas stojeći ispred crkvenih vrata sa očima punim suza. "Sve sam pokušao kako bih doveo

svoje roditelje u Dečiju crkvu, ali nisu želeli da dođu. Mogu li da uđem bez njih?”

Žena koja je sedela za prijavnicom zagrlila je Tomasa. “Naravno da možeš. Dođi”, rekla je brišući njegove suze. “Ja ću ići sa tobom.” Tomas se zahvalno nasmešio i poveo ženu u zanatsku sobu, gde je Dečija crkva za koji tren trebalo da otpočne sa službom.

Jedinstveni program

Možete li zamisliti da devetogodišnjak moli da ide u crkvu? Dečija crkva je projekat koji je otpočeo 2004. godine u anglikanskoj crkvi u Engleskoj. Cilj ovog projekta bio je, i još uvek je, da omogući iskustvo porodičnog druženja namenjenog deci i njihovim roditeljima koji inače ne bi došli u crkvu.

Tokom 2009. godine nekoliko energičnih žena iz adventističke crkve “Stenborou park”, iz okoline Londona, adaptirale su anglikanski dečiji program i prilagodile ga svojoj crkvenoj zajednici. I on funkcioniše! Kada je program otpočeo, većina dece koja su dolazila bila je iz adventističkih porodica. Danas su ta deca zamoljena da ostanu kod kuće kako bi deca iz neadventističkih porodica mogla da dođu u Dečiju crkvu i nauče nešto o Isusu.

Služba za porodice

Šta je Dečija crkva? Deca uzrasta od 3 do 13 godina, podeljena u različite starosne grupe, slušaju neku biblijsku priču, a zatim u radionici prave nešto što će im pomoći da se tema koju su proučavali ureže u njihov um. Kada je bilo reči o sejaču i semenu, grupa dece je pravila šumske gusenice tako što je napunila nekoliko nogavica ženskih najlon čarapa zemljom i travom i vezala kanapčice na svakih nekoliko santimetara. Odneli su svoje gusenice kući, zalivali ih i posmatrali kako rastu. “Moja još uvek raste”, ponosno kaže sedmogodišnja Eleonor, a dobro se seća i priče o sejaču koji je sejao seme, od koga je neko palo na kameno tlo, neko na suhu, a neko na dobru i plodnu zemlju.

Posle ovih aktivnosti radionica ponekad bude stvarno neuredna, ali roditelji i deca ostaju da sve očiste i dovedu u red. Posle toga se sve dečije grupe sastaju i pevaju živahne pesme hvale. Na kraju svi prelaze u dvoranu prijateljstva na zdrav zajednički ručak koji pripremaju volonteri.

“Deca vole Dečiju crkvu”, kaže Džudi, jedna od vođa projekta. “Mnogo puta smo videli kako deca prosto vuku svoje roditelje da ne bi zakasnili u Dečiju crkvu. Neki roditelji su приметili da njihova deca radije biraju programe Dečije crkve nego dan proveden u parku.”

Vera koja raste

Ono što je počelo sa malom grupom entuzijasta spremnom da se uhvati u koštac sa izazovima i organizuje Dečiju crkvu, danas broji između 200 i 250 dece i njihovih roditelja, koji dolaze na programe Dečije crkve svakog meseca. Jedini uslov koji Dečija crkva postavlja je da deca moraju da dovedu roditelja, dedu, babu ili staratelja. Krajnji cilj Dečije crkve je da stvori prisan porodični ambijent i da to iskustvo prenese i na druge ljude. Ali, roditelji nisu jedini koji dolaze u Dečiju crkvu u pratnji dece.

Meri je majka četvoro dece i hraniteljka još petoro drugih. U domu za napuštenu decu, ova deca bila su zanemarena i zlostavljana. Meri nije znala kako će oni reagovati na Dečiju crkvu, ali mnogo im se svidela. Ona je kasnije poslala pismo zahvalnosti vođama Dečije crkve: “Mi nismo adventisti, ali volimo da dolazimo ovde. Obezbedili ste nam tako divno bogoslužjenje i veoma ukusnu, zdravu hranu. Iako nismo vegetarijanci, veoma smo uživali u toj hrani! Inspirisali ste nas da se i kod kuće hranimo mnogo zdravije nego do sada. Hvala vam što ste nas pozvali na ovu manifestaciju.”

Kada je jedna prijateljica pozvala Meta i njegovo dvoje dece u Dečiju crkvu, on nije bio siguran da će im se program svideti. Ali kada je petogodišnja Ejbi program nazvala “epskim”, Met je odlučio da dovede decu i narednog meseca. Skromni Met se veoma obradovao kada je nakon zajedničkog ručka dobio veliku kesu punu hrane, a prijateljica koja ih je pozvala bila je srećna kada je videla kako deca, zajedno sa ocem, uživaju u programu.

Deliti uspeh

Dečija crkva „Stenborou park“ je pilot-program koji je doživeo veliku uspeh. Transevropska divizija želi da širom svoje teritorije uvede ovaj program koji će biti posebno prilagođen svakoj oblasti i njenim specifičnim potrebama. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja upotrebiće se za osnivanje Dečije crkve u svakoj oblasti Transevropske divizije.

Uskoro će porodice širom Evrope imati priliku da se upoznaju sa Isusom i Njegovom zemaljskom porodicom, i da na dečiji, zabavan način proslavljaju Boga.

Dečija crkva

Vođe Dečije crkve izjavljuju da su mnogi ljudi došli na njihov program nakon što su videli baner koji je bio postavljen izvan crkve. Posetioci su srećni što je tako kvalitetan program ponuđen besplatno.

Roditelji dolaze sa svojom decom, pomažu im u radionici i slušaju biblijske priče. Neki su se kasnije pridružili i tečaju za proučavanje Biblije, dok su drugi postali volonteri koji pomažu u ostvarenju programa Dečije crkve.

Neki mlađi roditelji koji su nekad posećivali adventističku crkvu, sada ponovo dolaze sa svojom decom. Ovaj program predstavlja most za njihov povratak u crkvu.

30. novembar 2013.

BOŽIJI PUT KA MIRU – MAKEDONIJA

U svojim dvadesetim godinama bio sam profesionalni muzičar, jedan od najboljih u Makedoniji. Svirao sam sa nekim od najboljih grupa i pevača u svojoj zemlji. Moja porodica je bila bogata i živeli smo lagodno. A onda je porodično bogatstvo propalo. Izgubili smo kuću. Ja sam počeo da osećam zdravstvene probleme i nisam uspevao da nađem mir.

U potrazi za srećom, napustio sam Makedoniju i otišao u Kanadu. Oženio sam se Srпкиnjom i zasnovao dom. Radio sam kao muzičar na svadbama i uspeo da zaradim dovoljno novca da kupim kuću i restoran. A onda me je supruga napustila, i bio sam potpuno utučen. Prokockao sam sav novac. Sve sam izgubio. Vratio sam se u Makedoniju u potrazi za mirom, ali ga nisam našao. Mislio sam da su moji problemi izazvani nekom vradžbinom, pa sam odlazio na neke seanse i kod gatare. Međutim, stvari su postajale sve gore.

Novi prijatelj, nova nada

Jednog dana dobio sam poziv da otputujem u Australiju, da sviram na nekim koncertima. Tamo sam upoznao jednog mladića, Petka, takođe muzičara iz Makedonije, i postali smo prijatelji. Petko je bio drugačiji. Često je govorio o Isusu i Bogu. Ja sam vrlo malo znao o tome, tako da sam samo slušao. Jednom prilikom me je pitao da li može da mi pročita Deset zapovesti, i ja sam se složio. Kada je čitao četvrtu zapovest, prekinuo sam ga: „Šta znači *šabat*? – pitao sam”. Petko mi je objasnio da je šabat sedmi dan, kalendarska subota. To mi je bilo zaista čudno, a ni Petko nije znao o tome ništa više od mene, pa mi je ponudio da me upozna sa Trifunom, jednim svojim prijateljem. “On zna o Bibliji mnogo više nego ja” – kazao je Petko.

Kada sam upoznao Trifuna, rekao sam mu da mi je teško da poverujem da Bog postoji i da se brine o meni. “Isusu je toliko stalo do tebe da je i umro za tebe, kao i za sve ljude na svetu”, kazao je Trifun.

“Ali ja nisam dobar čovek”, odgovorio sam. “Učinio sam dosta loših stvari u životu za koje sam ubeđen da mi Bog neće oprostiti.”

“Ne postoji toliko veliki greh koji Bog ne može da oprostí ako se pokaješ i veruješ u Isusa”, odgovorio je Trifun.

Trifun mi je dao da pročitam knjigu o Hristovom životu. “Ako nešto ne budeš razumeo, traži od Boga da ti objasni”, rekao je. Pročitao sam knjigu, i ona je promenila moj život.

Težak put

Počeo sam redovno da se sastajem sa Trifunom, Petkom i njegovom suprugom da bismo razgovarali o Bogu i Bibliji. Počeo sam sa njima da odlazim u prekrasnu crkvu u Sidneju, i da proučavam Bibliju sa pastorom.

Međutim, moje putovanje prema istini nije bilo tako lagodno. Đavo je na razne načine pokušavao da me skrene s puta, odvrćajući me od namere da se molim i proučavam Bibliju. Svake večeri dok bih čitao Bibliju mučili su me demoni. Nisam mogao da spavam.

Jedne noći Bog mi se obratio i rekao da ostavim svet iza sebe i da Ga sledim. Postio sam i molio se kao što Biblija kaže. Pastor i ostali vernici crkve molili su se za mene sve dok demoni nisu pobegli ostavljajući me samog nakon više godina mučenja. Nastavio sam da proučavam sa pastorom i nakon dva meseca sam se krstio u adventističkoj crkvi. Svirao sam klarinet na svom krštenju – na putu kojim me je Bog vodio i duž koga me je polako menjao.

Novi život

Bog me je pozvao nazad u Makedoniju. Bilo mi je teško da pronađem svoje pravo mesto, ali sam ljudima koji su hteli da me saslušaju govorio o tome šta je Bog učinio za mene. Moja majka i sestra su slušale. One su videle promenu u mom životu koju je Isus ostvario. Obe su prihvatile Isusa kao svog Spasitelja.

Moji pređašnji prijatelji više nisu imali ništa zajedničko sa mnom. Pokušao sam da im objasnim šta je Isus učinio u mom životu. Neki su me slušali, dok bi se drugi samo okrenuli i otišli. Bog me je doveo do prekrasne žene koja je sada moja supruga, a ja studiram i proučavam Bibliju kako bih postao biblijski radnik.

Sada vodim kućnu crkvu u jednom većem gradu u Makedoniji. Delimo literaturu i nudimo ljudima biblijska proučavanja. Nije uvek jednostavno, ali nam Bog šalje ljude koji su gladni jevanđelja. Hiljade ljudi svake godine dolazi u naš grad da bi se odmorili i opustili. Mi želimo da im predstavimo Boga da bi, kada se vrate svojim domovima, bili potpuno promenjeni.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi evanđeoski centar u našem gradu – „svetionik na brdu“, gde će ljudi moći da saznaju više o Bogu. To će biti pravi misionijski centar, mesto za obuku adventista iz cele Makedonije kako bi mogli da šire Božiju ljubav i svetle za Njega u ovom mračnom svetu. Iz tog centra ćemo objavljivati vest da Isus menja život ljudi, kao što je promenio i moj život.

Dodatne informacije

Makedonija je mala zemlja sa oko 500 adventista koji žive među njenih 2 miliona stanovnika. To odgovara proporciji od jednog adventiste na svakih 3.700 ljudi.

Mnogi mladi, među kojima ima i adventista, napuštaju zemlju u potrazi za poslom i boljim uslovima života u Evropskoj uniji. Ostali adventisti su odlučni u želji da šire svoju veru i neguju Božiju crkvu u svojoj zemlji putem literature, raznovrsnih programa i misionijskih aktivnosti.

7. decembar 2013.

VERNICI KOJI NAPREDUJU – MAKEDONIJA

Tatjana je kršila svoje ruke dok se molila. “Bože, da li me čuješ? Zašto mi ne odgovaraš?” – vapila je. Njen sin je bio u nevolji i Tatjana se molila svakog dana, ali izgledalo je da Bog ne odgovara.

Pravi put

Jednog dana dok se molila, pomislila je: *U ovom širokom spektru religija po celom svetu, sigurno postoji neka koja u potpunosti sledi Božiji put.* Tako je počela da se moli da joj Bog pokaže svoju pravu crkvu.

Pronašla je Bibliju i počela da je čita. Međutim, bila joj je tako teška za čitanje da je ubrzo ostavila po strani. Kasnije je pokušala još jedan-

put, ali opet je došla do zaključka da je suviše teška i nerazumljiva. Završila je ka Bogu: „Verujem da je Biblija Tvoja Reč i da me može dovesti do Tebe, Bože. Molim te, pošalji mi nekog ko bi me podučio o Bibliji.“

Čovek sa Biblijom

Dva dana kasnije, neko je pokucao na njena vrata. Otvorila je vrata, a pred njom je stajao čovek koji je držao Bibliju. „Da li biste želeli da proučavate Bibliju?“ – upitao je. Tatjana je bila zapanjena, ali istog trenutka je shvatila da je Bog poslao ovog čoveka na njena vrata. Otvorila je širom i pozvala ga da uđe.

Čovek je seo na ponuđeno mesto i otvorio svoju Bibliju. Tatjana je sela pored njega i uzela svoju. Zajedno su se pomolili i pročitali nekoliko odlomaka iz Svetog Pisma, a zatim je čovek objasnio šta ti tekstovi znače. Postepeno je Tatjana shvatala šta je Bog želeo da joj poruči.

Tokom naredna tri meseca, ovaj čovek, Đorđe, dolazio je nekoliko puta sedmično kod Tatjane. Ona je ubrzo pozvala svog supruga Klimeta da im se pridruži u proučavanju. Međutim, Klime bi uvek otišao u drugu sobu kada je Đorđe dolazio. Ali kada su Tatjana i Đorđe počeli da proučavaju biblijska proročanstva, Klime je ostajao da sluša. Ubrzo su Tatjana i Klime počeli samostalno da čitaju svoju Bibliju. Kad god bi naišli na neki tekst koji ih je zbunjivao, ili koji nisu razumeli, tražili bi od Đorđa da im objasni. Međutim, Đorđe je i sam bio novi vernik, tako da nije uvek znao odgovore na pitanja. Tatjana ga je pitala u koju crkvu on ide. Odgovorio je o da ide u adventističku crkvu. „Da li tvoja crkva poštuje sve što Biblija uči?“ – upitala je Tatjana puna nade.

„Da“, odgovorio je Đorđe. Objasnio im je da u njihovom gradu ne postoji adventistička crkva, već da se malobrojni vernici okupljaju u svojim domovima.

Spremna da sledi

Tatjana je proučavala Deset zapovesti i shvatila da ne treba da drži idole i ikone u svom stanu. Uništila je ikone da ne bi bile kamen

spoticanja njoj ili nekom iz njenog okruženja. Kada je shvatila da je njeno telo hram u kome Bog prebiva, i koji mora da održava čistim i zdravim, pokušala je da prestane sa pušenjem. To nije uspela sama, pa je tražila od Boga da joj pomogne „Učini da omrznem cigarete“, molila se. U naredna dva -tri dana, prestala je da puši.

Jedan adventistički pastor je pozvao ovaj bračni par i tražio da se sastane sa njima. Par je bio toliko zadivljen načinom na koji je pastor iznosio istine o Bogu, da je Klime odmah tražio da bude kršten. Bio je ozbiljno bolestan i plašio se da će umreti. Tatjana je takođe želela da se krsti, ali je njen posao zahtevao da radi subotom. Zato je napustila taj posao i pronašla novi na jednoj farmi. Bio je to težak posao, ali je subotom bila slobodna.

Vernici koji rastu

Najbliža adventistička crkva bila je udaljena stotinak kilometara, pa su Tatjana i Klime pozvali malobrojne vernike da slave Boga u njihovom domu. Svoju novu veru su delili sa svima koji su hteli da slušaju.

Klime je svaka dva dana podvrgnut dugotrajnom medicinskom tretmanu, tako da uvek sa sobom nosi Bibliju ili neku hrišćansku knjigu koju čita drugim pacijentima. Ljudi najviše cene nadu koju pronalaze dok slušaju Božiju Reč koja se obraća njihovom srcu. Tatjana voli da deli svoju veru sa Albancima koji žive u njenom susjedstvu. Ona im deli *Veliku borbu*. Jedan čovek joj se požalio da je neko ukrao njegov primerak *Velike borbe*. „Možeš li mi dati još jedan?“ – pitao je. Tatjana je rado ispunila njegovu želju. Ona poziva svoje komšije da dođu u njen dom na bogosluženje, i nekoliko ljudi je došlo. Jedna žena je tri puta pročitala knjigu koju joj je Tatjana poklonila i zatražila da bude krštena. Sada se priprema za krštenje. Klime i Tatjana nastavljaju svoj rad u Božijem delu. Mala zajednica neprestano raste i jednog dana uskoro će biti prevelika za kuću ovog vernog bračnog para.

Ovog tromesečja deo darova trinaeste subote omogućiće da se izgradi evandeoski centar u njihovom gradu. U okviru centra nalaziće se crkva i prostorije za raznovrsne seminare i obučavanje vernika iz

cele Makedonije o tome kako da uspešnije šire Božiju ljubav. Hvala vam što pomažete jačanje i rast ovih predanih vernika iz Makedonije.

INFORMACIJE OD ZNAČAJA ZA MISIONSTVO

- Adventistička crkva u Makedoniji broji nekih 550 vernika od oko 2 miliona stanovnika. Značajan broj vernika napustio je zemlju u potrazi za poslom i boljim životom u Evropi.
- Oni koji su ostali su misioniski orijentisani i naporno rade na širenju adventne vesti. Oni fokusiraju svoje napore na širenje jevanđelja u Ohridu, gradu na obali Ohridskog jezera, na jugozapadu Makedonije.
- Deo darova trinaeste subote pomoći će da se izgradi misioniski centar u Ohridu. Tu će vernici moći da uče kako da ljude širom svoje zemlje dosegnu za Hrista.

14. decembar 2013.

TEST – MAKEDONIJA

Kristijan: Ja sam Kristijan a ovo je Sanja. Mi smo odrasli zajedno u adventističkoj crkvi u Makedoniji. Naša zemlja je mala i nalazi se južno od Grčke. I crkva nam je mala, sa nešto manje od 500 adventista u celoj zemlji. Na spisku u crkvenim knjigama ima nas nešto više, ali su se mnogi iselili u druge zemlje u potrazi za poslom i boljim životnim uslovima.

Sanja: Kristijan i ja smo tek upisali srednju školu. Obrazujemo se u medicinskoj školi, koja se fokusira na predmete koji će nam biti potrebni u budućoj karijeri. Ja želim da budem lekar. Škole u Makedoniji su prepune i većinom rade u dve smene. Učenici tokom dve sedmice pohađaju nastavu pre podne, a naredne dve sedmice popodne i uveče.

Tokom prve dve sedmice u školi sve je bilo dobro, ali naredne dve sedmice časovi su se održavali popodne, što je značilo da u zimskom periodu nećemo moći da prisustvujemo nastavi petkom, s obzirom da sunce zalazi već oko 16 časova.

Kristijan: Vernici crkve znaju za ovaj problem i mole se za rešenje zajedno sa nama. Moja majka je otišla u školu da bi o tome razgovarala sa direktorom i profesorima, i da bi podnela molbu da budemo oslobođeni nastave koja će se održavati petkom po zalasku sunca u zimsko vreme.

„U ovoj školi ne pravimo nikakve izuzetke iz religioznih razloga“, izjavila je naša razredna. „Ako ti učenici ne žele da dolaze na nastavu i da prisustvuju svim svojim časovima, moraju promeniti školu.“ Zatim je otišla do svoje kancelarije i zatvorila vrata. Time je razgovor bio završen.

Mama je otišla da poseti direktorku moje osnovne škole da bi tražila savet. Ona se raspitivala o nama i o tome koju smo srednju školu upisali. „Ne brini“, rekla je mojoj majci. „Moj suprug i direktor njihove srednje škole su dobri prijatelji. Videćemo kako možemo da rešimo taj problem.“ Mama se zahvalila i otišla. Nekoliko minuta kasnije njen mobilni telefon je zazvonio. Bila je to direktorka. Upravo je razgovarala sa direktorom srednje škole i zakazala sa njim razgovor na temu izostanaka sa časova. Nada je odjednom zasvetlela kroz tamu.

Sanja: U ponedeljak nas je direktor škole pozvao telefonom i rekao: „Sanja i Kristijan će biti oslobođeni nastave koja pada u vreme vašeg šabata.“

Kristijan: U toku jednog časa, ušla je naša razredna i pred celim razredom pitala: „Ko je taj momak koji želi da bude oslobođen nastave petkom uveče?“ Ustao sam i rekao svoje ime. „U redu“, rekla je. „Hvala vam“, uzvratilo sam dok je ona izlazila iz učionice.

Neki moji drugovi su se pitali šta se to dešava. Nisam ni sa kim u školi pričao o svojim religioznim uverenjima jer se još uvek nismo dobro poznavali. „Zašto preskačeš neke časove?“ – pitali su me nakon nastave. Objasnio sam im ukratko situaciju, a neki su pitali:

„Možemo li i mi da se pridružimo tvojoj crkvi, pa da ne idemo na nastavu petkom uveče?“ Znao sam da se samo šale.

Sanja: Prošlo je već šest sedmica i nismo do sad imali ozbiljnijih problema. Niko od naših profesora nije nam zadavao veće teškoće. Naši školski drugari znaju da sa nastave izostajemo iz religioznih razloga. Mi se sa svoje strane trudimo da sve nadoknadimo, i postignemo sve što se od nas očekuje. Važno je da budemo dobri učenici sa dobrim ocenama, jer naša vera je na ispitu zbog nas. Treba da predstavimo Boga kao što dolikuje.

Naši putevi nisu uvek i Božiji putevi. Stvari nisu uvek onakve kakve bismo želeli da budu. Ponekad Bog ima drugačije planove. Zaista sam zahvalna Bogu što je preuzeo brigu o nama u ovoj situaciji, tako da nam preostaje samo da Ga proslavimo u svojoj školi, u kojoj ima tako malo pravih vernika, i tako malo njih zna ko su, zapravo, adventisti.

Mama mi je rekla kako je čula da neka devojka adventistkinja u drugom gradu prolazi kroz velike teškoće pokušavajući da dobije dozvolu da izostane sa nastave petkom popodne. Prete joj isključenjem iz škole ukoliko ministar obrazovanja ne stupi na scenu, a on ne želi da se meša. Molimo se za nju i za druge mlade ljude u Makedoniji koji se suočavaju sa sličnim problemima.

Kristijan: Kao što sam već rekao, Adventistička crkva u Makedoniji je mala, ali naporno radi na tome da ljudi čuju za nju u našoj zemlji. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će nam da prenesemo svoju veru na još mnoge ljude u Makedoniji i u našem delu Evrope. Tim sredstvima ćemo izgraditi evanđeoski centar u Ohridu, turističkom gradu na jezeru. Hiljade ljudi svake godine dolazi ovde na odmor. Mi želimo da se sretnemo sa njima i da im podelimo Božiju Reč. Vaši darovi će omogućiti da se to dogodi. Hvala što pomažete rast crkve u Makedoniji.

DODATNE INFORMACIJE

Škole u Makedoniji su preopterećene i većina ih održava nastavu u dve smene u želji da prime što više učenika. Učenici dve sedmice idu u prvu smenu, pre podne, a naredne dve sedmice idu u popodnevnu smenu. To stvara probleme mladim adventistima, jer se nastava održava i petkom popodne, a subota počinje ranije tokom zimskih meseci.

Molite se za učenike adventiste u Makedoniji koji se suočavaju sa izazovima jer žele da svetkuju subotu. Neki su čak bili isključeni iz škole iz tog razloga.

21. decembar 2013.

POZIVNICE – MAKEDONIJA

Rasim je sramežljivo stajao na ulazu u malo komšijsko dvorište. Bilo je to prvi put da je došao u dečiji biblijski klub kod teta Jadranske, i nije bio siguran šta treba da radi.

“Dođi, sedi ovde sa ostalom decom”, rekla je teta Jadranka, pozivajući ga i pokazujući prema praznom mestu na podu. Rasim je seo zajedno sa drugom decom i malo se opustio. Pažljivo je slušao priču koju je teta Jadranka iznosila i pokušavao da prati ostalu decu dok su pevala pesme o Isusu. Od tog dana Rasim se pridružio dečijem biblijskom klubu. Nije mnogo znao o Isusu, ali je bio voljan da nauči.

Još jedan poziv

Teta Jadranka je pozvala Rasima da ide sa njom u crkvu nedeljom, i on se složio. Svidelo mu se u crkvi i počeo je da dolazi svake sedmice, sve dok mu otac nije zabranio. Poslušao je oca, ali mu je nedostajala nedeljna škola. Nekoliko meseci kasnije, počeo je da odlazi u kuću jednog čoveka gde se čitala Bibliju. Nije bilo tako interesantno kao dečiji biblijski klub, ali je uživao u slatkišima koje je čovek davao deci. A onda mu je otac zabranio da odlazi i na te sastanke. Rasim je ponovo poslušao.

Ujakov izazov

Jednog dana, Rasimov ujak je došao u posetu. Kada je saznao da je Rasim zainteresovan za Boga, dao mu je neke knjige. „Naučiću te o Bogu“, rekao je dečaku. „Isus nije Bog i nije umro na krstu za tebe, niti za bilo koga drugog“, kazao je ujak. Rasim je slušao iz poštovanja prema svom ujaku. Pročitao je knjige koje mu je ujak dao, ali nije poverovao u ono što je u njima pisalo. *Ako je to istina, mislio je, šta je onda sa stvarima koje sam naučio od teta Jadranke?*

Komšija

Rasim je znao da je njegov komšija, po imenu Bio, hrišćanin. Odlučio je da popriča sa njim o Bogu, ali nije znao odakle da počne. „Moj ujak kaže da Isus nije umro na krstu“, rekao je. Na njegovu iznenađenje, Bio se nije raspravljao, već je samo otvorio svoju Bibliju i počeo da čita izveštaj o Hristovom raspeću iz Jevanđelja po Mateju. „U redu, možda si po tom pitanju u pravu“, primetio je dečak, „ali Isus nije Bog.“

Bio je tada počeo da čita iz Jevanđelje po Jovanu: *“Vi zovete mene učiteljem i Gospodom, i pravo velite jer jesam“* (Jovan 13:13).

Rasim je shvatio da je pogrešio. Počeo je da proučava Bibliju sam za sebe. Što je više saznavao, postajao je sve ubeđeniji da Isus zaista jeste Bog. Jednog dana nije više mogao da sluša učenja svog ujaka. „Izvini, ujko,“ – kazao je – „ali Biblija govori istinu. Isus jeste Bog i umro je za naše grehe.“

Rasim je nastavio da čita Bibliju i otkrio istinu o Deset zapovesti i o suboti. Želeo je da sledi Boga. Kada ga je Bio pozvao u adventističku crkvu, Rasim je prihvatio.

Gledajući Božije delo

Jednog jutra Rasim je ustao ranije da bi otišao u crkvu na molitveni čas. Otac ga je video i zabranio mu. Dečak se obratio Bogu u molitvi: „Bože, molim te, učini da mi otac dozvoli da idem u crkvu.“

Zatim se obukao i izašao iz kuće. „Idem u crkvu“, rekao je.

“Idi” – rekao je otac odmahujući rukom. Nije se ljutio na njega. Rasim je požurio putem, zahvaljujući Bogu sve vreme što je taknuo srce njegovog oca.

Jedne večeri kasno uveče, Rasimov otac se probudio i video ga kako čita Bibliju. „Zatvori tu knjigu ili ću da je spalim“, rekao je, a onda izašao iz sobe.

Rasim je upravo tada čitao tekst: *“Prizovi me u nevolji svojoj, i izbaviću te, i ti me proslavi”* (Psalm 50:15). Rasim se molio: “Molim te, oslobodi me kao što si obećao u Svojoj Reči, i ja ću te proslaviti.”

Upravo u tom trenutku njegov otac je ponovo ušao u sobu. Rasim nije disao očekujući šta će se desiti, ali otac nije rekao ništa. U roku od nekoliko trenutaka je zaspao. Rasim je čitao Bibliju još jedno pola sata, zahvaljujući Bogu što mu je omogućio da čita u miru.

Rasimov život nije bio lak. Često je osećao da ga neprijatelj napada optužujući ga da nije dovoljno dobar da sledi Boga. Ali onda bi začuo drugi glas koji mu je govorio: „Idi Bogu, proslavlaj Ga i služi mu.“ Vremenom je počeo da raspoznaje te glasove i izabrao je da sledi Boga.

Prihvatiti Božiji poziv

Rasim je ostao čvrst u svojoj veri i uskoro zatražio da bude kršten. On zna da je njegova borba tek počela, ali je pronašao dom i porodicu u crkvi. Vernici crkve su odlučni u nameri da ohrabre Rasima i da mu pomognu da raste u Hristu.

Adventisti u Makedoniji su malobrojni, ali su odlučni da šire Božiji poziv za spasenje ljudi. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će im da izgrade centar za obuku vernika kako bi mogli uspešnije da objavljuju Božiju ljubav drugim ljudima. Hvala vam što prilazete svoje darove da bi i drugi ljudi mogli da čuju i prihvate Božiji poziv da provedu večnost sa Njim.

Informacije od značaja za misionstvo

Rasim je upoznao Hrista tako što mu je njegov komšija govorio o svojoj veri. Mnogi adventistički vernici istražuju nove, kreativne na-

čine da šire svoju veru. Oni se ujedinjaju u molitvi i širenju literature među turistima koji dolaze u Ohrid, turistički grad na jugozapadu Makedonije.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi evanđeoski centar u Ohridu, u kome će biti obezbeđeno mesto za crkvu i prostorije za obučavanje vernika kako da uspešnije šire svoju veru.

28. decembar 2013.

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE

Uvodna pesma “Hriste, Ti nas vodi sam”, *Hrišćanske himne*, broj 217

Dobrodošlica Vođa subotne škole

Molitva

Program “Šta god da je potrebno – mi to možemo”

Prilaganje darovanja Dok se darovi prilažu, zamolite decu da pevaju pesmu “Isus voli me“ na grčkom jeziku.

Završna pesma “Ustajte, noć će doći”, *Hrišćanske himne*, broj. 321

Završna molitva

* * *

Učesnici: Tri do šest govornika, narator. Ako je vaša grupa dece manja, dva govornika mogu naizmenično da predstave izveštaje ovog projekta. [*Učesnici treba da budu upoznati sa materijalom, tako da naglase značajne delove*]

Rekviziti: Mapa Transevropske divizije (TED). (Skenirajte mapu koja se nalazi na poleđini ovog časopisa ili je skinite sa sajta www.AdventistMission.org i prikažite na platnu. „PowerPoint“ prezentacija svakog projekta takođe može pomoći slušaocima).

Narator: Kako neko može da širi jevanđelje ako su ljudi oko nje- ga prezaposleni ili previše obuzeti svojim brigama, pa i ne mare više za Boga? Vođe Transevropske divizije uhvatile su se u koštac sa ovim pitanjem i pružile nam nekoliko zanimljivih odgovora.

Mnogi ljudi koji žive u zemljama Transevropske divizije su seku- larni postmodernisti. Njihov život se fokusira na sticanje materijal- nih dobara, posedovanje određenog kruga prijatelja i posećivanje se- kularnih zabava. Restorani i bioskopi su prepuni, ali crkve nisu. Bog nije prisutan u životu većine ljudi. "Moramo doći do ljudi kako god znamo i umemo", kaže jedan službenik divizije. Bog će nam pokaza- ti na koje sve načine možemo doći do ljudi. Darovi koje prilažemo danas pomažu nam da podupremo neke od tih evanđeoskih napora.

Reporter 1: Zamislite decu koja vuku svoje roditelje, moleći ih da požure u crkvu. U oblasti u kojoj manje od 10% populacije re- dovno ide u crkvu, celokupne porodice otkrivaju da je Dečija crkva zanimljiv način da se vreme provede zajedno sa decom i da se nešto nauči o Bogu.

Dečija crkva je program sličan Letnjem biblijskom tečaju (LBT), ali održava se jednom u mesec dana. Svaki program se fokusira na neku biblijsku priču koja uključuje i pravljenje nekog predmeta koji je u vezi sa tom pričom, što pomaže da se priča ureže u dečiji um. Nakon nekoliko živo otpevanih pesama i zajedničkog ručka, deca i odrasli, bez obzira na godine, učvršćuju svoje zajedništvo.

I deca i odrasli kažu da je program Dečije crkve „fenomenalan, epski, zabavan“. Nakon samo jednog dolaska, mnogi traže da dođu još koji put.

Deca moraju da dovedu nekog odraslog – roditelja, dedu, babu ili staratelja, tako da obe generacije mogu da imaju koristi od programa. Sudeći po uspehu početnog, pilot- programa u adventističkoj crkvi „Stanborou Park“, koja se nalazi u okolini Londona, ovaj program će napraviti veliki uticaj i na druge oblasti Transevropske divizije. Deo današnjih darova omogućiće obučavanje vođa širom divizije da prilagode program Dečije crkve specifičnim potrebama svoje oblasti.

Reporter 2: Drugi jedinstveni program se fokusira na istoriju i kulturu određene zemlje, sa svrhom da vodi ljude kroz biblijsku priču o otkupljenju.

Program nazvan Biblija 3-D najpre je testiran na Islandu gde su producenti programa koristili specifičnu istoriju Islanda da upoznaju ljude sa davno zaboravljenim biblijskim istinama. Kreirali su interaktivnu izložbenu šetnju koja uključuje najstariju Bibliju, fotografije i izložbu koja je povezana sa pričama koje su deo istorije te specifične zemlje.

“Mi moramo skrenuti ljudima pažnju na Hrista kako god znamo i umemo“, kaže Janoš Kovač Biro, direktor subotne škole i divizijski službenik. “Svako voli priče, posebno priče o istoriji svog naroda. Ljudi žele da dotaknu, da iskuse stvari sami za sebe i da ostave trag za sobom. Zato smo ovu izložbu osmislili tako da može da se vidi kako je Bog vodio ljude u prošlosti.“

Izložba se slučajno poklopila sa večernjim sastancima koji su održavani u istoj zgradi u srcu glavnog grada. Posećenost je prevazišla sva očekivanja, a komentari onih koji su prisustvovali izložbi bili su pozitivni i ohrabrujući.

“Svaka zemlja ima sopstvenu istoriju“, kaže Kovač-Biro. “Mi želimo da pronađemo te priče i upotrebimo ih da bismo izgradili mostove i spojili ljude sa Spasiteljem. Ovaj program ima velike mogućnosti.“ Današnji darovi pomoći će da se stvore slični programi širom Transevropske divizije“.

Narator: Zanimljivo je pronalaziti nove načine da se srca ljudi okrenu Hristu. Zemlje sa veoma malom adventističkom populacijom suočavaju se sa jedinstvenim izazovima.

Grčka i Makedonija su stare, a opet moderne zemlje, i nalaze se jedna pored druge. Obe su pretežno pravoslavne, i imaju manje od 600 vernika.

Reporter 3: Vođe Grčke misije znaju da je grčkim adventistima teško da dopru do ljudi koji su pretežno pravoslavci. Ali imigranti, koji prolaze kroz velike promene u svom životu, spremniji su da čuju Božiju poruku o spasenju.

Pre samo nekoliko godina Grčka misija je iznajmila salu za rastuću međunarodnu crkvu u Atini. Danas je ta crkva narasla od šačice ljudi do 150 članova. Ova zajednica je postala prevelika za taj objekat i treba da nađe veće, trajnije mesto za bogoslužjenje.

Misija planira da kupi zgradu koja bi se koristila kao centar za bogoslužjenje ove mađunarodne crkve, evanđeoski centar u kome će moći da se održavaju seminari i centar za obuku vernika laika u kome bi se vernici obučavali kako da pristupe svojim komšijama, kolegama na poslu i ljudima na ulici sa porukom Hristovog jevanđelja. To je veliki zadatak za jednu crkvu, ali vernici su željni da krenu napred, da mnogobrojne žitelje Atine upoznaju sa Isusom.

Reporter 4: U Makedoniji živi manje od 500 adventističkih vernika, ali oni toliko revnuju za jevanđelje da je to nešto što se retko viđa u drugim evropskim zemljama. Vernici prevode evanđeoske knjige i subotno-školski materijal na makedonski jezik koji zatim koriste za obučavanje vernika i širenje evanđeoske vesti. Oni su željni da svoju veru obznane ljudima u svojoj zemlji.

Vernici crkve u Makedoniji imaju viziju da osnuju misioni centar za obučavanje ljudi u jednom od najpoznatijih turističkih centara u zemlji, u gradu na Ohridskom jezeru. Hiljade posetilaca iz cele Evrope dolaze da posete ovaj stari grad, da se odmore, osveže, podmlade i uživaju u spektakularnim pejzažima. Vernici crkve izlaze pred posetioce sa literaturom, iskustvima i molitvama – i ljudi odgovaraju na ove pozive.

Sada oni žele da nauče kako da uspešnije dopru do ljudi iz svog okruženja. Kupljena je jedna parcela u gradu na kojoj će se graditi crkveni dom za malu, ali rastuću zajednicu vernika. Ta zgrada će obuhvatati i centar za obuku vernika laika, u kome će vernici moći da nauče kako da efektivnije šire svoju veru po celoj Makedoniji.

Reporter 5: Dosezanje do ljudi uključuje tradicionalne i inovativne projekte. Njubold koledž, ustanova visokoškolskog teološkog obrazovanja, obučava mlade ljude širom Transevropske divizije. Današnji darovi biće upotrebljeni da se obnovi blok ženskih spavaonica i time obezbede bolji, sigurniji i zdraviji uslovi za smeštaj devojaka dok studiraju i pripremaju se da služe svom Spasitelju.

Narator: Bilo da se sprovodi na tradicionalan ili inovativan način, doseganje do ljudi najpre treba da privuče pažnju, a zatim da dođe do srca. Današnji darovi će ojačati infrastrukturu i pomoći da se dopre do ljudi na nov, energičniji način. Pomozimo da ljudi iz Transevropske divizije (TED-a) šire jevanđelje tako da ljudi mogu čuti i odgovoriti na Spasiteljev poziv: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.” (Matej 11:28).

[Prilaganje darova i molitva]

IZVOR INFORMACIJA ZA ČITAOCE —

Za više informacija o raznovrsnom kulturnom nasleđu Grčke, Makedonije, Engleske i drugih zemalja Transevropske divizije obratite se svojoj lokalnoj biblioteci ili putničkoj agenciji.

Onlajn informacije: Adventistički misioni vebsajt sadrži dodatni materijal za misionu prezentaciju. Potražite reči i pesme na grčkom, engleskom ili makedonskom jeziku. Kao dodatak potražite dodatne informacije za aktivnosti u tim zemljama. Posetite www.AdventistMission.org.

Adventistički misioni DVD je besplatan prilog časopisu u kome se mogu videti priče iz zemalja o kojima smo govorili, kao i o Svetskoj misiji Adventističke crkve. Pitaj vođu subotne škole da ti napravi jednu kopiju DVD-a, ili idi na www.AdventistMission.org

SREDSTVA ZA OSTVARENJE CILJA

Usredsredite svoju pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmična misiona darivanja. Zatražite od vašeg odbora subotne škole da vam postavi cilj misionih darivanja. (Postavite malo viši cilj nego za prošlo tromesečje, i podelite sumu sa 14: 12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za trinaestu subotu). Pokažite nedeljni grafikon napretka prema postavljenom tromesečnom cilju.

Podsetite vernike da misioni rad crkve širom sveta zavisi od subotnoškolskog misionog dara koji se prilaže svake sedmice. Dva-

naeste subote izvestite vernike o prikupljenim misionskim darovima tokom proteklog tromesečja. Ohrabrite ih da udvostruče ili utrostruče svoje normalne misionske darove za trinaestu subotu. Na kraju subotne škole, odmah izvestite vernike o prikupljenim sredstvima. Ova brza povratna informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilažu svoje misionske darove.

Transevropska divizija, Četvrto tromesečje 2013

Transevropska divizija	Crkve	Grupe	Broj vernika	Populacija
Jadranska unija	103	13	3,707	9,654,000
Baltička unija	89	0	6,531	6,768,000
Velika Britanija	257	42	33,878	67,560,000
Danska	45	1	2,527	5,681,000
Finska	70	5	4,952	5,387,000
Mađarska	105	18	4,700	9,972,000
Holandija	56	8	5,059	16.694,000
Norveška	62	2	4,555	4,952,000
Poljska	116	32	5,781	38,222,000
Jugoistočno -evropska unija	210	8	7,968	16,080,000
Švedska	36	3	2,757	9,447,000
Misionska polja (Kipar, Grčka, Island)	18	12	1,111	12,462,000
Ukupno	1,167	144	83,526	202,879,000

Statistička tabela napravljena sa podacima do 10/2012

PROJEKTI

- Evanđeoski centar za obuku mladih vernika na Ohridu u Makedoniji,
- Međunarodna crkva / evanđeoski centar u Atini u Grčkoj,
- Izgradnja dodatnih spavaonica ženskog bloka na Njubold koledžu u Engleskoj,
- Biblijski evanđeoski program: 3D širom divizije,
- DEČIJI PROJEKAT: Organizovanje omladinskog programa namenjenog deci i mladima od najranijih dana do ranog tinejdžerskog doba širom divizije

BUDUĆI PROJEKTI TRINAESTE SUBOTE

- Sledećeg tromesečja biće govora o Zapadno-centralnoj afričkoj diviziji (ZCAD)
- Projekti uključuju:
- Centar za bogoslužjenje na Babkok univerzitetu u Nigeriji
- Osnovnu školu u severnom Beninu
- Osnovnu školu u Dakaru u Senegal, na krajnjem zapadu Afrike.
- DEČIJI PROJEKAT: Doći
- U drugom tromesečjem 2014. biće govora o Južnoazijskoj diviziji (JAD)

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2013.
Za internu upotrebu